

Evangelhia după Marcu

Repovestit,
explicat,
pentru azi.

GOOD NEWS

Evangelhelia după Marcu

Repovestit, explicat, pentru azi.

Hans-Jörg Ronsdorf

Ediția a 2-a, aprilie 2020

© Kirche für Alle e.V. – toate drepturile rezervate.

ISBN-ul ediției germane: 978-3-9820715-1-0

Kirche für Alle e.V.

Hans-Jörg Ronsdorf

Albis 6 1/2

87477 Sulzberg

hj-ronsdorf@t-online.de

www.hans-joerg-ronsdorf.de

Coperta: Tobias Stricker

kata Markon

Priviți cât de minunat este Isus,

care întrece orice frumusețe!

Câteva observații de la început

Evangelhia după Marcu este destul de neobișnuită. Începe cu Ioan, prorocul păros care botează, și se termină cu răstignirea brutală și cu învierea uimitoare a lui Isus. Marcu spune o poveste tulburătoare, chiar răscolitoare. Cu locuri pline de demoni, cu conflicte explozive, cu minuni uimitoare – oameni vindecați –, cu o înmulțire tainică a hranei pentru cei flămânzi și cu puterea lui Isus asupra forțelor naturii.

Întâlnirea cu Isus în Evangelhia după Marcu seamănă puțin cu un roman de aventuri – plin de acțiune, profund și plin de imagini în alb și negru, care te lasă fără suflare și plin de întrebări. **Cine oare este omul acesta?** La această întrebare Marcu dă răspunsurile potrivite.

Cartea pe care o țineți în mâini este o redare explicativă a Evangelhiei după Marcu. Pe lângă acest text repovestit, luați și o altă traducere. Cel mai bine una destul de literală, de exemplu Elberfelder, Luther sau Einheitsübersetzung (traduceri germane ale Bibliei).

Marcu este una dintre cele patru Evangelhii. Ele sunt relatările complete despre viața lui Isus. Marcu este cea mai scurtă. Dar probabil cea mai veche. Este o relatare captivantă, vie. Merge înainte fără pauză, aproape fără suflare, de la botezul lui Isus în Iordan până la sfârșitul pe cruce, în Ierusalim. O perioadă de aproximativ 3 ani.

Această Evangelhie o poate înțelege un copil. Este ca o fântână cu apă limpede. Dar o fântână adâncă. Mai adâncă decât pare. Comori ascunse, care nu se văd de la prima privire, stau pregătite. Această redare vrea să vă ajute să ajungeți la astfel de bogății duhovnicești.

Textul introductiv de mai jos îl puteți pur și simplu sări sau citi mai târziu, dacă vreți să intrați direct în relatarea lui Marcu, cu capitolul 1.

Autorul Evangheliei

Multă vreme s-a crezut că Marcu este doar un rezumat al Evangheliei după Matei. Nu era la fel de prețuită ca celelalte Evanghelii. Până când s-a descoperit că, dimpotrivă, ceilalți evangheliști îl cunoșteau deja pe Marcu și i-au folosit relatarea. **Autorul** acestei Evanghelii nu se face cunoscut în text. Doi ucenici ai lui Isus, martori oculari, au scris Evanghelia după Matei și Evanghelia după Ioan. Ce-ar fi o relatare a lui Petru, purtătorul de cuvânt al celor doisprezece apostoli? Poate că lui nu-i plăcea să scrie. Era pescar. A predicat și a învățat despre viața lui Isus, Evanghelia Împărăției. Colaboratorul și omul lui de încredere de mai târziu, Ioan Marcu, a ascultat bine. Și a scris. Colaboratorul lui Petru și al lui Pavel este recunoscut în general ca autorul acestei Evanghelii. De aceea se numește **Evanghelia după Marcu**. În mare parte din perspectiva lui Petru. A unui martor ocular și a unuia care a fost foarte aproape. Mai aproape chiar decât cei mai mulți apostoli, în afară de Ioan și Iacov, care împreună cu Petru formau cercul cel mai apropiat din jurul lui Isus. Astfel, această relatare despre viața lui Isus își primește autoritatea prin legătura lui Marcu cu Petru.

Această Evanghelie este alcătuită din ceea ce își amintea Petru și din ceea ce a predicat el. Este, ca să zicem așa, material de predică, menit să povestească **istoria lui Dumnezeu: Slujirea lui Isus, moartea Lui și învierea Lui**. De aceea Marcu își numește relatarea Evanghelie, pentru că ea cuprinde Evanghelia predicată, **Evanghelia vestită**. El scrie ca un vestitor, care duce mai departe, prin Evanghelia lui, vestea bună a lui Dumnezeu despre mântuire.

Marcu nu a pus mare preț pe ordinea istorică exactă a evenimentelor. Pur și simplu, nu este doar o relatare istorică. Nu, Evanghelia lui este un mesaj! El l-a alcătuit așa cum se potrivea scopului său.

Pentru un **evangelist**, ordinea exactă a evenimentelor nu este lucrul cel mai important. Nici nu dezvoltă mesajul teologic în amănunt. Asta aveau s-o facă mai târziu alții. El renunță la descrierea nașterii lui Isus și ajunge imediat la ieșirea Lui în public. Ca și cum n-ar putea aștepta să înceapă să prezinte Evanghelia Împărăției în mod clar, convingător și provocator.

Când a scris Marcu, nu se poate stabili exact. Unii cred că înainte, alții că după moartea de martir a lui Petru. Se ia în considerare o perioadă între anii 60 și 70 d.Hr. Dacă a fost înainte sau după distrugerea Ierusalimului, se

discută de asemenea între specialiști. Totuși, nimic nu împiedică datarea ei în vremea împăratului Nero, după incendierea Romei și după prigonirea creștinilor care a urmat.

Probabil că el scrie pentru creștinii din **Roma**. Incendiul Romei îl pusese – așa se spunea – chiar împăratul Nero. El a îndreptat bănuiala asupra creștinilor. I-a folosit ca țapi ispășitori. Așa s-a ajuns la cea mai brutală prigoană a creștinilor din „cetatea veșnică”. Făcuți torțe vii și aruncați fiarelor sălbatice – prigoana i-a lovit cât se poate de greu. Marcu închină o mare parte din Evanghelia lui istoriei suferințelor, patimilor lui Isus. El scrie despre încercările și împotrivirea pe care le-a trăit Isus. Ne putem închipui bine că lui îi păsa mai ales de încurajarea creștinilor aflați în prigoană și suferință, nu pur și simplu de o relatare istorică despre viața și patimile lui Isus.

Cine este Isus pentru Marcu?

Cum Îl descrie Marcu pe Isus Hristos în Evanghelia lui? Îl numește pe Isus **Fiul lui Dumnezeu**. Fiul preaiubit al Tatălui. Încă de la început se vede clar că, fiind Fiul lui Dumnezeu, El este chiar Dumnezeu. Ca Fiu, El este Mesia, Hristosul, Unsul lui Dumnezeu. El poartă titlul de **Fiul omului**. Acesta este un ecou din Daniel 7, versetul 13, unde El stă într-o legătură strânsă cu „Cel Îmbătrânit de zile”, un nume al Celui Veșnic. Deci nu pur și simplu un om, fiul meșterului constructor din Nazaret, ci Acela care poartă acest **titlu de onoare** deosebit și unic. El este **Fiul lui David**, care are dreptul la tronul Împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

Și, nu în ultimul rând, El este **Slujitorul**, chiar dacă Marcu nu-L numește direct așa. Dar **El a venit ca să slujească** și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți, pentru toți cei care se încred în El.

Misiunea lui Isus

Când a scris Marcu, totul era de mult istorie. Trecut. Ceea ce lui îi era limpede ca lumina zilei privind înapoi nu era la fel pentru ucenici, pentru oameni și pentru dușmanii Lui, în timp ce lucrurile se petreceau. Pentru ei, misiunea lui Isus a rămas în cea mai mare parte ascunsă. Până la cruce. Atunci nu un iudeu, ci un sutaș roman a spus, profund mișcat, cine este El: **Cu adevărat, omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!** Ca și cum Marcu ar fi ținut până la sfârșit încordarea în privința identității lui Isus, așa cum o vedeau oamenii.

Misiunea lui Isus a fost **să vestească domnia lui Dumnezeu** și să vestească vestea bună despre ea. Cum trebuia să răspundă cineva la această veste? Cu credință și cu schimbarea gândirii, adică cu pocăință.

Prin El au loc **semnele acestei domnii a lui Dumnezeu**: a învățat cu autoritate, a scos demonii, i-a vindecat pe bolnavi, a adus iertare, i-a vindecat pe leproși, i-a înviat pe morți. Toate acestea fac parte din Evanghelia Împărăției. Satana și împărăția lui sunt atacate. Și învinse. O luptă duhovnicească, fără arme. Dar nu mai puțin dramatică. Totuși, Împărăția lui Dumnezeu crește încet. Nu vine dintr-odată, așa cum se aștepta lumea. Iudeii așteptau o răsturnare radicală, adică eliberarea de sub romani. Dar Isus începe prin a arăta limpede că mai întâi trebuie să se schimbe inimile oamenilor.

Pentru Marcu, domnia lui Dumnezeu a început prin Isus și în cei care Îl urmează. Dar această domnie – chiar și privind de azi – va veni pe deplin abia în viitor și va umple pământul, când Fiul omului Se va întoarce din cer.

Adevărata domnie a lui Dumnezeu vine numai prin cruce. Drumul duce prin suferință la slavă. Crucea este biruința lui Dumnezeu. Nu o înfrângere. Măsurile lui Dumnezeu sunt altele decât cele ale lumii, ale vremii de atunci și ale celei de azi. Principiile, legile, semnele de recunoaștere ale Împărăției și ale domniei Lui sunt dragostea, slujirea, dăruirea față de aproapele, smerenia și pacea. Nu violența și subjugarea. Să primim și să trăim încă de acum viața viitorului Împărăției veșnice – aceasta este vestea bună a lui Marcu.

Ecouri din Vechiul Testament

Pentru Marcu – și deci pentru Petru – Biblia ebraică, Vechiul Testament, joacă un rol mare. Dar el nu citează din ea, așa cum fac Matei și Luca. Există trimiteri și multe **ecouri din Vechiul Testament**. Chiar dacă nu stau întotdeauna la suprafață. Există aluzii și mici trimiteri în număr mare.

Prin relatarea lui Marcu se văd câteva fire roșii, dacă punem următoarele întrebări: **Cum scrie Marcu din nou istoria lui Israel?** Asta înseamnă că, prin Mesia Isus, Israel trebuie să primească o nouă șansă, un nou început, chiar un nou exod. Ca să ajungă duhovnicește acolo unde vrea Dumnezeu să-și aibă poporul: în Împărăția Lui. **Cum se regăsește vechea istorie a lui Israel în viața lui Isus, care este adevăratul Israel?** Sună complicat, dar Isus Se identifică atât de mult cu Israel, încât parcurge încă o dată drumul acestui popor și vrea astfel să elibereze Israelul pentru adevărata lui chemare. **Cum folosește Marcu Scripturile Vechiului Testament ca să descrie rolul Bisericii în lume?** Marcu însuși face parte din Biserica ce a luat ființă prin Isus. Și ea învață din Scripturile cele vechi. Pentru Biserică, la început a existat o singură Biblie, iar aceea era Vechiul Testament.

În redarea mea renunț să citez celelalte Evanghelii ca să-l completez pe Marcu. Mesajul lui vrem să-l înțelegem. Există **armonii ale Evangheliilor**, în care textele tuturor Evangheliilor sunt puse unul lângă altul, ca să se obțină o imagine cât mai completă a evenimentelor. Acesta este alt fel de citire, foarte interesant și el, dar aici nu este acesta scopul.

Principalele preocupări ale lui Ioan Marcu

Ca încheiere a acestei introduceri, o **mică privire de ansamblu asupra principalelor preocupări** care îi stau lui Marcu la inimă:

Adevărata identitate a lui Isus. Ea rămâne ascunsă pentru aproape toți oamenii în timpul vieții pământești a lui Isus. Lucrul acesta se schimbă abia după înălțarea Lui la cer, când Evanghelia Împărăției și Hristosul înălțat la cer și așezat pe tron sunt vestiți de apostoli și de ucenici. Din această perspectivă desăvârșită putem privi viața lui Isus, ca să zicem așa, cu ochii inimii luminați. Noi cunoaștem taina!

Patimile lui Isus, istoria suferințelor Lui, care arată cine este Isus cu adevărat. Și, strâns legate de ele, prigoana, suferința și moartea de martir ca semne ale adevăratei **ucenicii**.

Natura și venirea **Împărăției lui Dumnezeu**, precum și întrebarea despre întoarcerea Fiului omului.

Un interes deosebit pentru **Galileea**, partea de nord a lui Israel, dar și pentru ținuturile învecinate ale neamurilor, la care Isus Se știa și El trimis.

Evanghelia și ce înseamnă ea cu adevărat.

Descrierea diferitelor **grupuri de oameni**: conducătorii iudei, adevărata familie a lui Isus și mai ales ucenicii Lui, cei doisprezece.

Oricine aude mesajul lui Marcu sau citește această Evangheligie stă personal înaintea lui Isus! **El îl întreabă pe fiecare: Cine sunt Eu pentru tine? Te încrezi în Mine? Mă urmezi?**

Acum și astăzi este ziua mântuirii, nu mâine, nu cândva. Marcu Îl prezintă pe Isus astfel, ca să-I fim credincioși și să-I păzim și să-I împlinim cuvintele. Da, ca să devenim ucenicii Lui.

Cine este adevăratul împărat?

Înainte să intrăm în text, încă o scurtă completare, care preia tot ce am notat mai înainte despre Isus și îl așază în contextul politic exploziv din vremea autorului, Marcu. Isus este Fiul lui Dumnezeu, Cel iubit de Dumnezeu Tatăl. Niciun împărat nu poate ridica pe drept această pretenție. Și totuși au făcut-o. Primul împărat roman, Augustus, a fost numit „Divi Filius”, fiul celui divin. Pentru locuitorii Imperiului Roman, împăratul era o figură de mesia, care aducea pacea, „Pax Romana”. Dar Unsul, Hristosul, este numai Isus. Domnul păcii cel făgăduit. Lui Vespasian i se atribuiau două minuni: vindecarea unui orb și cea a unei mâini uscate. De aici se trăgea concluzia că cerul își dădea încuviințarea. Dar Isus este Cel care face nenumărate minuni și deasupra căruia se deschide cerul. Creștinii din Roma, posibili destinatari ai acestei Evanghelii, trebuiau să știe că, în suferința pricinuită lor de Imperiul Roman, de împăratul bestial Nero, Hristos, Domnul și Mântuitorul lor, era mai mare și mersese înaintea lor în suferințe. Nu a pierit, ci S-a înălțat la biruința supremă din înviere. Prigoana, apăsarea suferinței și frica îi aduc pe creștini la limitele lor. Asta duce și la eșec, trădare și lepădare. Dar în Hristos este iertare și restaurare, viață care biruiește moartea și un mesaj al biruinței lui Dumnezeu asupra puterilor care I se împotrivesc. Marcu nu atinge toate aceste teme fără intenție. Este un mesaj care nu era gândit doar pentru creștinii din Roma, ci care trăiește până astăzi, mai mult ca oricând.

Capitolul 1

Așa începe **vestea bună despre biruința lui Dumnezeu**: Evanghelia lui Isus Hristos. A Unsului lui Dumnezeu, a lui Mesia! Evanghelia despre Fiul lui Dumnezeu. Încă prorocii Maleahi și Isaia l-au vestit cu mult înainte pe crainicul care avea să meargă înaintea lui Iahve, a Domnului. Care avea să-I vestească venirea și să l-o pregătească: Iată, trimit pe solul Meu înaintea Ta, care Îți va pregăti calea. Pregătiți calea Domnului, a lui Iahve, neteziți-I cărarea, ca să fie primit cum se cuvine! Dumnezeu vine cu judecată și cu har, ca să refacă totul, așa cum vestesc Maleahi 3 și Isaia 40. În acest citat răsună și cuvintele din a doua carte a lui Moise, din Exodul 23, versetul 20: Iată, trimit un înger înaintea ta, ca să te ducă în locul făgăduit. Este glasul harului, care vestește o nouă intrare în țara făgăduinței. Un nou exod și o nouă cucerire a țării, de către Dumnezeu Însuși. Ca odinioară, acum vine Dumnezeu în persoana și în puterea lui Isus. **Dumnezeu pornește la drum ca să-l salveze pe Israel**. După 400 de ani în care prorocii tăcuseră, ba chiar Dumnezeu nu mai vorbise, acum a venit chemarea lui Dumnezeu la trezire, prin prorocul Ioan. Către un popor deznădăjduit. Asuprit și nesigur dacă și când se vor împlini prorociile. Dar totul a venit altfel decât se aștepta. **Mesia nu căuta un tron, ci mai întâi inimi curate și o schimbare radicală a vieții**. El voia să domnească în inimile oamenilor.

Crainicul: Ioan Botezătorul

Ioan Botezătorul, crainicul, nu a apărut în Ierusalim, ci în pustia Iudeii. El predica faptul că iudeii trebuie să se boteze, să-și schimbe radical viața și să se supună lui Dumnezeu. Ca să primească iertarea păcatelor. Din Iudeea și din capitala Ierusalim oamenii ieșeau la el. Deși altfel erau botezați numai prozelitiții, adică păgânii care treceau la iudaism, ei se lăsau scufundați de Ioan în râul Iordan și își spălau simbolic păcatele. Își mărturiseau păcatele, le spuneau deschis și se căiau de ele. Prin botez părăseau lumea păcatului, așa cum odinioară Israel fugise din Egipt prin Marea Roșie. Prin râul Iordan intrase odinioară Israel în țara Canaan, și acum la fel însemna un nou început pentru Israel. Cel puțin pentru o parte din el. Ioan trăia fără niciun confort. Singur în pustie. Purta o mantie simplă din păr de cămilă, prinsă cu un brâu de piele. Trăia cu lăcuste și miere sălbatică. Ca Ilie, prorocul. El striga ce trebuiau să știe toți, ca crainic al lui Hristos, al lui Mesia: După mine, când

slujba mea se va sfârși, vine Cel ce este mai puternic decât mine. El este atât de mare și de slăvit, încât eu nu sunt vrednic nici măcar să mă aplec și să-I dezleg sandalele. Eu v-am scufundat în apă. El însă vă va boteza cu Duhul Sfânt. Așa cum au vestit prorocii. Căci nu aveți nevoie doar de curățire și de iertare, aveți nevoie și de putere ca să-I slujiți lui Dumnezeu.

Ioan Îl botează pe Isus

Și atunci s-a întâmplat. Deodată și pe neașteptate, deși Ioan Îl vestise. Isus, Fiul lui Dumnezeu, un bărbat de aceeași vârstă cu Ioan, rudă de-a lui din Nazaretul Galileii, a stat deodată lângă Ioan. Printre cei care ieșeau la el la Iordan. Și El, deși este Mesia, nu un păcătos ca ceilalți, a fost botezat de Ioan. Astfel Mesia S-a așezat de partea celor care voiau să înceapă din nou și a devenit Cel care merge înaintea lor. Ca odinioară Iosua, care a dus Israelul în țara Canaan. Când Ioan și Isus au ieșit din râul Iordan, cerul s-a rupt în chip minunat și Duhul Sfânt S-a coborât peste El, vizibil, cum se coboară un porumbel de sus peste un om. Și s-a auzit un glas, de sus, care I-a zis lui Isus: **„Numai Tu ești Fiul Meu preaiubit, totul pentru Mine, Tu ești toată bucuria Mea!”** De 30 de ani trăia El spre plăcerea lui Dumnezeu, dar acum venise vremea slujirii Lui în public. Aveau să fie doar trei ani și jumătate. Da, cerul s-a rupt ca răspuns la rugăciunea lui Isaia din capitolul 64, versetul 1, pe care el o strigase deznădăjduit din pricina inimilor împietrite și a puterii neamurilor străine asupra lui Israel. Dumnezeu a venit prin Duhul peste Mesia, ca să schimbe necazul, ca să întoarcă lucrurile și să domnească din nou. În inimile israeliților trebuia să înceapă.

Isus, viața Lui în slujire

Vestea bună despre biruința lui Dumnezeu în Isus este precedată de luptă. Lupta începe imediat după botezul Lui. Căci îndată Duhul, care Se coborâse peste El, Îl mână în pustia Iudeii. Acolo a stat patruzeci de zile. Așa cum odinioară Israel a stat 40 de ani în pustie. Satana, diavolul și dușmanul lui Dumnezeu, a încercat în acest timp să-L ademenească. Ca să renunțe la această luptă pentru oameni, prin compromisuri și neascultare. În zilele acelea a fost singur, ca Ioan Botezătorul înaintea Lui. Era printre fiarele sălbatice. Dar îngerii lui Dumnezeu Îi slujeau, ca să-L ocrotească și să-L întărească. Tatăl Său ceresc I-a dat astfel de știre că era acolo. **Această primă parte, importantă, a bătăliei pentru mântuirea oamenilor și a întregului pământ, Fiul lui Dumnezeu a hotărât-o în favoarea Lui și, prin aceasta, în favoarea noastră.** După ce Ioan Botezătorul a fost dat pe mâna morții și

glasul lui a amuțit, Isus S-a întors în Galileea. De atunci înainte a vestit vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu: Vremea a venit acum, da, se împlinește ce a fost vestit dinainte. Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat și pătrunde cu putere în lume. Acum este vremea să vă schimbați gândirea, să vă pocăiți, să lăsați păcatul și să credeți vestea bună despre biruința lui Dumnezeu. Numai așa ajunge cineva sub domnia Împăratului și sub binecuvântarea lui Dumnezeu. Această Evanghelie nu este o învățătură sau o dogmă. Este o persoană. Fiul lui Dumnezeu, care a venit la noi. El pornește lupta împotriva păcatului, a bolii, a fricii, a stăpânirii demonice, a morții și a diavolului. **El pornește un nou exod, cel definitiv, ca să-l scoată pe Israel și pe toți oamenii din robia păcatului și a tuturor urmărilor lui.**

Primii ucenici – Isus cheamă pescari să-L urmeze

Pe când mergea de-a lungul mării Galileii, vede doi pescari, pe Simon și pe fratele lui, Andrei, care își aruncau mrejele în mare. Și Isus le-a zis: **Veniți și urmați-Mă.** Vă voi face pescari de oameni. Și îndată, fără să stea pe gânduri, și-au lăsat mrejele și L-au urmat. Și doar puțin mai încolo erau iarăși doi pescari, care își cârpeau mrejele lângă bărcile lor: Iacov, fiul lui Zebedei, și Ioan, fratele lui. Și pe ei i-a chemat ca pe ceilalți doi. Și ei L-au urmat îndată și l-au lăsat pe tatăl lor cu zilerii. **Cine era Acela care putea spune pur și simplu: Urmează-Mă?** În anii următori, și chiar curând, aveau să afle. Nu bănuiau că ei, pescarii aceia simpli, erau cei care aveau să întoarcă lumea de atunci cu susul în jos. Ei aveau să ducă mai departe lucrarea pe care Isus a început-o împreună cu ei.

În sinagoga din Capernaum

Și Isus intră cu ucenicii Lui în Capernaum. Și chiar în ziua Sabatului a intrat în sinagogă. Locul învățaturii. El, simplul meșter constructor, a învățat acolo. Și toți rămâneau uimiți de cuvintele Lui, căci învăța ca unul care avea **autoritate**. Viu, atrăgător, da, cuvinte de viață. Cu totul altfel decât îi știau pe cărturari. Ei puteau doar să-l citeze pe Moise și pe învățații lor, dar El vorbea ca și cum ar fi fost înțelepciunea în persoană, ca un al doilea Moise.

În această sinagogă era un om stăpânit de un duh necurat, rău. Duhul acesta îl controla pe om și îl silea să facă lucruri pe care altfel nu le-ar fi făcut niciodată. Duhurile erau necurate și îi spurcau pe cei pe care îi stăpâneau, făcând lucruri care le desfigurau cu totul omenescul. Omul acesta, da, duhul cel rău, demonul acesta din el, I-a zis lui Isus: Ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te cunosc și știu foarte bine cine ești:

Sfântul lui Dumnezeu! Și Isus i-a poruncit cu asprime: Taci și ieși din el! Fără tragere de inimă să-l părăsească pe om, l-a zgâlțâit încoace și încolo și și-a strigat cu glas tare înfrângerea. Și a ieșit din el. Toți au rămas îngroziți, căci niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată așa ceva. Și toți se întrebau și vorbeau între ei: Ce este asta? Ce învățătură nouă este aceasta? Căci cu o autoritate căreia nu i se poate împotrivi nimeni poruncește chiar și duhurilor rele, împotriva cărora noi suntem neputincioși, și ele Îl ascultă, ba chiar fug de El? **El vorbește, și se face așa cum spune El.** Și întâmplarea s-a răspândit ca focul în toată Galileea.

În casa lui Simon Petru

Și îndată după aceea au ieșit din sinagogă și au intrat în casa lui Simon și a lui Andrei. Iacov și Ioan erau și ei acolo. Soacra lui Simon zăcea în pat, bolnavă de friguri. I-au spus lui Isus fără vreo așteptare anume. Măcar să știe. Atunci Isus S-a apropiat de ea, a apucat-o de mână, și frigurile au lăsat-o pe loc. Îndată n-a mai avut febră și a început imediat să le slujească și le-a pregătit de mâncare.

Când s-a lăsat seara și a apus soarele, oamenii au adus la El pe toți bolnavii și suferinzii și pe toți cei stăpâniți de duhuri rele. Erau încă în casa lui Simon, iar oamenii, da, aproape tot satul Capernaum, stăteau la ușă. Și El i-a vindecat pe câți a putut, pe cei care sufereau de cele mai felurite boli. Și a scos mulți demoni. Aceștia sunt duhuri nevăzute, necurate și rele. Și Isus le-a interzis să vorbească despre El, pentru că Îl cunoșteau. Îl cunoșteau de mult, înainte ca El să vină pe pământ ca om. Știau că El era **Sfântul lui Dumnezeu, care începuse lupta pentru oameni, ca să-i elibereze de ele. Și de boli și de păcatele lor.**

A doua zi dimineață, foarte devreme, când toți încă dormeau și era încă întuneric, El S-a sculat și a ieșit afară. S-a dus într-un loc singuratic și pustiu. Ca să Se roage singur. Căuta părtășia cu Tatăl Său și se ruga fierbinte pentru putere, înțelepciune și călăuzire, ca desăvârșitul Slujitor al lui Dumnezeu. Când Petru și ceilalți au observat că nu era în casă, s-au dus să-L caute. Când L-au găsit, I-au zis: Toți Te caută. Dar El a zis: Haideți să mergem și în alte localități, ca să predic și acolo, căci pentru aceasta am venit. Nu pot să rămân într-un singur loc. Încă mulți alții trebuie să audă vestea bună. Și în toate localitățile unde ajungeau, intra în sinagogi, vestea Evanghelia, vestea bună, și scotea demonii.

Leprosul de pe drum

Pe drum vine la El un lepros. Pe drumul din afara cetății, pentru că lui nu-i era îngăduit niciodată să intre în cetate. Se aruncă înaintea Lui și Îl roagă fierbinte: Dacă vrei, poți să mă curățești de lepra mea! Isus a fost mișcat adânc, în lăuntru Lui, de această strigare deznădăjduită după ajutor, dar și de încrederea omului. Și-a întins mâna, plin de milă și îndurare. **S-a atins de el.** Fără nicio teamă că S-ar putea molipsi El Însuși de această boală de piele foarte molipsitoare. Isus a zis: Vreau, fii curățit! Și îndată lepra a dispărut, omul a fost cu totul curat. El, care fusese osândit să moară de viu, primise înapoi viața. Și Isus i-a poruncit cu tărie să tacă și l-a trimis la preot. Să meargă la preot, după porunca lui Moise din Leviticul capitolul 14, să aducă o jertfă de curățire și să fie declarat curat de el. Dar el a plecat și a povestit peste tot. Da, nu putea să tacă și își sărbătorea vindecarea oriunde putea.

Urmarea a fost că Isus nu mai putea să intre deschis în cetate. De aceea Isus stătea afară, în locuri pustii. Dar și acolo oamenii veneau la El din toate părțile.

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva ce vrei să faci în viața ta?

Ce te entuziasmează la Isus?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El! Spune-I cât de mult Îl admiri!

Ai întrebări, ți-e ceva neclar – scrie-le!

Capitolul 2

Iertare și vindecare pentru un paralizat

După câteva zile, a mers iarăși în Capernaum. Într-o casă. Lucrul acesta s-a aflat în localitate. Și iarăși au venit toți. Stăteau la ușă și peste tot, așa că nu se mai putea trece. Și Isus le vestea Cuvântul lui Dumnezeu, vestea bună despre Împărăția lui Dumnezeu. Atunci au venit **patru bărbați, care duceau un paralizat pe salteaua lui**, ca să-l aducă la Isus. Dar din pricina mulțimii mari nu puteau ajunge la Isus. Fără să stea mult pe gânduri, s-au urcat cu el pe acoperișul casei și au desfăcut acoperișul de paie și lut. Era un acoperiș simplu, care se putea repara ușor. Și l-au coborât pe paralizat prin gaură, în casa unde era Isus. Drept la picioarele Lui. O acțiune dramatică. O cerere de vindecare fără cuvinte. Când a văzut ce făceau bărbații aceștia și credința lor că El îl poate vindeca pe omul acesta, i-a zis paralizatului: **Fiule, păcatele îți sunt iertate!** Poate, așa credeau toți cei care vedeau, El se gândea la stricăciunea acoperișului. Dar cuvintele acestea mergeau mult mai adânc și însemnau mult mai mult. Deși omul nu venise la Isus pentru iertare, Isus îi dăruiește mai întâi lucrul cel mai important de care are nevoie un om. Vindecarea inimii și un cuget curat. Iertarea lui Dumnezeu este lucrul cel mai important. Iar iertarea de la om la om este cea mai puternică sămânță a păcii. Acolo ședea niște cărturari, care au rămas încremeniți la auzul acestor cuvinte. Ce spunea omul acesta? Hulește. Cine poate ierta păcatele – doar numai Dumnezeu. Trebuie să meargă la preot și numai acolo poate primi iertare, legată de o jertfă. Așa gândeau ei în sine. Isus a simțit îndată în duhul Său cum reacționau. Ce vă gândiți în inimile voastre? Ce credeți că este mai ușor, să-i spun: Păcatele îți sunt iertate, sau: Scoală-te, ia-ți patul și umblă? Dar ca să știți că Fiul omului are autoritate să ierte păcatele pe pământ, întocmai ca Dumnezeu în cer, îi zice paralizatului: Scoală-te, ia-ți patul și du-te acasă. Atunci paralizatul s-a sculat îndată și și-a luat patul. Înaintea tuturor celor care se adunaseră în casă și în fața casei, a trecut pe lângă ei sănătos și vindecat. Toți au rămas uluiți de entuziasm și L-au laudat pe Dumnezeu. Căci numai El putea să fi făcut această minune. Și Dumnezeu stătea într-adevăr în casă, numai că ei nu știau. Așa ceva nu mai văzuseră niciodată.

Levi, vameșul

Apoi Isus și ucenicii Lui au mers iarăși la marea din apropiere. Iarăși a venit la El toată mulțimea. Acolo îi învăța lucrurile lui Dumnezeu, cu cuvinte pe care nu le auziseră niciodată. Pe drum spre locul acela, l-a văzut pe Levi, fiul lui Alfeu, șezând la vamă, acolo unde se trecea dintr-o provincie a fiilor lui Irod în alta. Era o meserie urâtă de toți, apărută de romani. Nimeni nu voia să plătească vama aceasta, mai ales nu unuia dintre ai lor. El, un israelit, era ocolit ca un trădător.

Isus i-a zis, cum le spusese mai înainte și celorlalți ucenici: **Urmează-Mă!** Cu totul uluit că se interesa cineva de el și i se adresa personal, pe nume, s-a sculat îndată, și-a strâns lucrurile pentru totdeauna și l-a urmat. Și Levi, adică Matei, l-a invitat pe Isus în casa lui și a început o petrecere veselă. Au venit mulți dintre colegii lui. Și stăteau comod la masă. Isus și ucenicii Lui, cu vameși și păcătoși. Cei care erau excluși din sinagogă. Erau cunoscuți în localitate și ocoliți. Mulți dintre ei îl urmau, pentru că îi vedeau îndurarea și se simțeau atrași de El. Când au văzut cărturarii și fariseii lucrul acesta, au fost încă o dată îngroziți. Cum putea El să petreacă împreună cu oamenii aceștia? Le-au spus-o ucenicilor, pentru că nu îndrăzneau să l-o spună Lui direct. Dar Isus i-a auzit și a zis: Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi. De ce să stea doctorul numai la cei sănătoși? **Eu am venit să aduc mântuire și vindecare, pentru Israel și pentru lumea întreagă.** Am venit să-i chem pe păcătoși în Împărăție. Și nu pe cei drepți. Sau pe cei care cred că sunt. Păcătoșii să nu rămână păcătoși, Eu aduc iertarea și vindecarea inimilor. Nu predic doar pocăința, ci Mă fac și prietenul lor și stau la masă împreună cu ei.

Isus despre post

Ucenicii lui Ioan Botezătorul și ucenicii fariseilor posteau. Nu mâncau nimic o vreme. L-au întrebat pe Isus de ce ucenicii Lui nu postesc. El le-a răspuns: Pot nuntașii să postească în timp ce mirele este cu ei? Doar nu pot să postească, cu adevărat, cât timp mirele este cu ei. Dar vor veni zile când vor posti. Atunci când mirele va fi luat de la ei, da, când cărturarii și fariseii îl vor omorî pe mire și vor crede că pot pune capăt nunții. Mirele ospăț de nuntă este o imagine minunată a lumii noi a lui Dumnezeu, pe care o creează Hristos. O lume nouă, în care fiecare va avea mai mult decât de ajuns și în care vor fi pace și dreptate pentru toți. Nimeni nu coase un petic de stofă nouă la o haină veche. Căci altfel peticul nou se rupe, noul de stofa veche și

roasă, și ruptura se face și mai rea decât înainte. Nici nu pune nimeni vin nou, care încă fierbe, în burdufuri vechi. Căci vinul nou va plesni burdufurile vechi. Atunci se strică amândouă. Vinul nou trebuie pus în burdufuri noi. **Isus a adus ceva cu totul nou. Vindecare, iertare, îndurare, apropiere de cei marginalizați și șansa unui nou început.** Lucrul acesta nu se potrivea cu gândirea înțepenită și cu tradițiile cărturarilor și ale fariseilor. Ei umflaseră de mult ce era vechi într-un sistem omenesc de nenumărate porunci, interdicții și tradiții inutile. Așa se îndepărtaseră de Moise și de Scriptură. Dar excluderea fără sfârșit a păcătoșilor din comunitate și-a găsit capătul în harul lui Isus. Isus i-a provocat pe iudeii din vremea Lui, și astăzi îi provoacă pe toți oamenii, să-L asculte și să-L urmeze. Pe El, care este viața și care dă o viață nouă. Pentru toți, mai ales pentru cei izgoniți, respinși și păcătoși. Noul începuse în El, iar vechiul trebuia să se dea la o parte și să fie lăsat în urmă.

Isus despre Sabat

Într-o zi de Sabat, Isus trecea prin lanurile de grâu. Cu El erau ucenicii Lui, care, mergând, smulgeau spice. Atunci fariseii I-au zis: Uite, ucenicii Tăi fac ceva oprit. Dacă alții ar fi făcut lucrul acesta, nu le-ar fi păsat. Dar pe Isus și pe ucenicii Lui îi pândeau cu mare atenție, ca să găsească ceva de care să-L poată învinui. Atunci El le-a zis: Oare n-ați citit ce a făcut David, când el și cei care erau cu el erau foarte flămânzi? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, pe vremea marelui preot Abiatar, și a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, pe care nimeni nu are voie să le mănânce în afară de preoți? Și le-a dat din ele tuturor. El le-a zis: Sabatul a fost făcut pentru om, ca să se odihnească după o săptămână obositoare și să-I mulțumească lui Dumnezeu. Nu omul a fost făcut pentru Sabat. Sabatul i-a fost dat omului. Omul a fost întâi. Să știți: Fiul omului este Domn și al Sabatului. Isus a arătat aici indirect că El era Fiul lui David, Împăratul care încă nu fusese recunoscut și încă nu era încoronat pe tronul Său. Și, ca Domn al Sabatului, El era și Cel care făcuse Sabatul.

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva ce vrei să pui în practică în viața ta?

Pentru ce te rogi? Îchină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

Capitolul 3

Vindecare în ziua Sabatului, în sinagogă

Și a intrat iarăși în sinagoga din Capernaum, în aceeași zi, în ziua Sabatului. Acolo era un om care avea o mână uscată și paralizată. Și ei Îl pândeau, să vadă dacă îl va vindeca în ziua Sabatului. Că El putea s-o facă, le era deja limpede, dar asta acum nu însemna nimic pentru ei. Căci căutau cu disperare un motiv ca să-L învinuiască. Și Isus îi zice omului cu mâna uscată: Vino încoace și stai la mijloc. Să te vadă toți. Apoi le-a zis celor care Îl pândeau: Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Este îngăduit să salvezi o viață sau s-o omori, refuzând să ajuți? Ei ședeau fără niciun cuvânt și tăceau. Ce să fi spus și la această întrebare de conștiință? Ce-ar fi fost dacă ei înșiși ar fi avut nevoie de ajutor și l-ar fi putut primi în ziua Sabatului? Atunci S-a uitat la ei, la toți cei care ședeau acolo tăcuți și nu erau în stare să rostească faptul că **trebuie să faci binele oricând** și că, fără nicio îndoială, trebuie să salvezi o viață întotdeauna și oricând, fie că este Sabat, fie că nu. S-a uitat la ei, la toți cei din jur, cu mânie. Nu i-a pedepsit cu blestemul unei mâini zbârcite. Nu, era adânc întristat de împietrirea și de învârtășarea inimii lor. Apoi S-a uitat la omul din mijloc și i-a zis: Întinde-ți mâna! Și el a întins-o, și s-a făcut sănătoasă pe loc. El făcea binele, iar ei voiau să-l împiedice.

Atunci cărturarii au ieșit afară turbând de mânie și s-au sfătuit cu irodienii, conducătorii politici, cum să-L omoare. Ei înșiși nu aveau autoritatea să-și ducă la îndeplinire planul, ci trebuiau să se aleze cu autoritatea politică, dar mai întâi s-o convingă. Hotărârea lor, oricum, era luată, întrebarea era doar când puteau să lovească.

Vindecări în masă lângă lacul Ghenezaret

Și Isus a plecat cu ucenicii Lui spre lac. După El a venit o mare mulțime de oameni din Galileea, și din Iudeea și din Ierusalim. Și din Idumeea și de dincolo de Iordan și din împrejurimile Tirului și Sidonului. Erau atât de mulți. Auziseră ce făcea și cum nu întorcea înapoi niciun om. De aceea veneau toți. Era o senzație. Ca să nu fie strivit de mulțimea aceasta, le-a spus ucenicilor să țină o barcă pregătită. Căci îi vindeca pe toți cei care veneau. Mulțimea se îmbulzea. Și chiar se aruncau asupra Lui, trecând peste alții, ca să se atingă de El. Și când veneau îndrăciți, cădeau înaintea Lui, în genunchi.

Și duhurile necurate din ei strigau speriate și neliniștite: Tu ești Fiul lui Dumnezeu! Ce recunoșteau ele nu le ajuta și nu le plăcea, căci erau neputincioase. Simțeau că venise vremea înfrângerii lor. Bănuiau că aveau să piardă lupta aceasta. De aceea încercau, prin aceste afirmații, să păstreze controlul asupra Lui.

Dar nu ele erau rânduite să facă cunoscut adevărul despre Isus. Nici vremea nu era încă potrivită. Și Isus le-a muștrat cu asprime, ca să nu facă cunoscut în public cine este El.

Isus îi cheamă pe cei doisprezece ucenici

Și S-a suit pe un munte și i-a chemat la Sine pe toți cei pe care i-a vrut. Și ei au venit la El. Aceștia erau oameni care Îl urmau, nu doar unii care veneau pentru vindecare. Dintre ei a ales doisprezece. Aceștia trebuiau să fie cu El. Trebuiau să învețe și să trăiască ce trăia Isus, ca să fie pregătiți. Pe aceștia avea să-i trimită să facă ce făcea El: să predice și să scoată cu autoritate duhurile rele, demonii. Lupta merge mai departe. Această chemare și slujire trebuia să se lărgască, pentru că Isus, singur, ca om, era mărginit. Și pentru că într-o zi nu avea să mai fie văzut printre ei. Și a ales doisprezece dintre ei. Ca cele douăsprezece seminții ale lui Israel. În cei doisprezece apostoli se vede că Dumnezeu are în vedere întregul Israel și că refacerea lui Israel în Împărăție este văzută dinainte. Nu este vorba doar de o misiune de vindecare, ci de o înnoire în toate privințele. Aceștia erau **cei doisprezece**:

- Simon, căruia i-a dat numele Petru (piatră)
- Iacov, fiul lui Zebedei
- Ioan, fratele lui Iacov. Pe aceștia doi i-a numit Boanergheș, fiii tunetului.
- Andrei
- Filip
- Bartolomeu
- Matei
- Toma
- Iacov, fiul lui Alfeu
- Tadeu
- Simon Canaanitul
- Iuda Iscarioteanul, care L-a și vândut.

Familia lui Mesia – partea întâi

Isus intră într-o casă. Și iarăși vin la El mulți oameni. El și ucenicii Lui nici nu ajung să-și mănânce pâinea. Familia Lui a auzit lucrul acesta, și au pornit să-

L caute. Se săturaseră de toată agitația din jurul fratelui lor. Spuneau că Și-a ieșit de-a binelea din minți. Lumea arăta cu degetul spre ei, și le era rușine.

Hula împotriva Duhului

Niște cărturari de seamă se coborâseră de la Ierusalim. Auziseră și văzuseră ce se întâmpla. Au judecat repede și aspru, cum nu mai făcuseră niciodată, despre El: În El lucrează Beelzebul, căpetenia demonilor. Prin el și prin puterea lui scoate El demonii din cei îndrăciți. Atunci Isus i-a chemat la Sine și le-a vorbit în pilde: Cum poate Satana să-l scoată afară pe Satana? Dacă o împărăție se luptă împotriva ei înseși, nu va putea dăinui. Dacă o casă este dezbinată în ea însăși, nu va putea dăinui. Dacă Satana, căpetenia demonilor, s-a ridicat împotriva lui însuși și se luptă cu el însuși, nu poate supraviețui. Acesta ar fi sfârșitul lui. Nimeni nu poate să intre în casa celui tare și să-i jefuiască lucrurile, dacă nu-l biruiește și nu-l leagă mai întâi pe cel tare. Abia atunci poate să-i jefuiască casa. **Eu sunt Biruitorul** și încep să-i jefuiesc lucrurile, după cum vedeți.

Adevărat vă spun: Toate păcatele le vor fi iertate oamenilor, și toate hulele. Dar cine hulește împotriva Duhului Sfânt, în a cărui putere scot Eu demonii, nu are iertare în veac. Acela se face vinovat astfel de un păcat veșnic. Hula lor era aceea că Îi puneau în seamă lui Isus un duh necurat, în a cărui putere ar fi făcut toate lucrurile acestea. Cine crede așa ceva și rămâne la asta nu va primi iertare fără pocăință.

Familia lui Mesia – partea a doua

Între timp sosiseră mama Lui și frații Lui și stăteau la ușă. Oamenii ședeau în jurul Lui și Îl ascultau. Apoi I-a ajuns vestea: Mama Ta, frații și surorile Tale sunt afară și Te caută. Atunci El le-a răspuns: Cine sunt mama Mea, frații și surorile Mele? Și S-a uitat în jur și i-a privit pe toți cei care ședeau în jurul Lui. Apoi a zis: Iată, voi toți sunteți mama Mea și frații Mei! **Oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă!**

Aceasta este adevărata familie a lui Dumnezeu, care astăzi, după 2.000 de ani, s-a răspândit pe tot pământul și care într-o zi va locui în casa Tatălui. Pentru totdeauna, ca familia lui Dumnezeu.

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva, poate și ceva ce vrei să pui în practică în viața ta?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

Ai întrebări, ți-e ceva neclar? Atunci scrie-le!

Capitolul 4

Isus arată Împărăția lui Dumnezeu în pilde

Pilda semănătorului și a celor patru feluri de pământ: „Ascultați!”

Și Isus Și-a continuat însărcinarea de a vesti. Iarăși la lacul Ghenezaret. Veneau tot mai mulți oameni. Ca să nu fie strivit și totuși să ajungă la cât mai mulți oameni, a luat o barcă și s-a depărtat câțiva metri de mal. Ca într-o arenă, ajungea la mulți oameni. Suprafața apei le ducea cuvintele Lui mai departe tuturor celor care ascultau. Și i-a învățat pe oameni și pe ucenicii Lui multe lucruri prin asemănări, prin pilde. În învățătura Lui le-a zis: **Ascultați!** Închipuiți-vă: țăranul iese la câmp cu sămânța și seamănă, aruncând sămânța cât poate de egal. O parte a căzut lângă drum. Au venit păsările și au ciugulit tot. Altă sămânță a căzut pe un loc stâncos, unde era puțin pământ. Acolo sămânța a răsărit repede și a crescut. Când a ars soarele peste ea, mlădițele s-au uscat repede, pentru că nu aveau rădăcini adânci.

Altă sămânță a căzut între spini. Spinii au crescut și ei repede, dar sub spini sămânța care creștea s-a înăbușit iarăși. Nici aici n-a fost rod. Apoi a căzut sămânță în pământ bun. A încolțit, a crescut înalt și a dat rod. Diferit de mult: un spic cu 30, altul cu 60 și încă unul chiar cu 100 de boabe. **Cine are urechi de auzit să asculte bine, cu atenție și cu inima deschisă!** Când, mai târziu, toți oamenii plecaseră acasă, cei doisprezece și toți cei care mai erau în jurul Lui L-au întrebat: Ce înseamnă pildele acestea? Ce vrei să spui cu ele? Atunci El, care este El Însuși Semănătorul dumnezeiesc, le-a zis: Vouă, care sunteți cu Mine și Mă urmați, vi s-a dăruit să înțelegeți taina Împărăției lui Dumnezeu. Pentru voi nu mai este o taină, ci cunoaștere și înțelegere, pentru că vă este descoperită. Dar celor de afară, care nu ascultă cu adevărat, cu inima deschisă, li se spune în pilde. Cum spune deja Isaia 6, versetul 10: Ca, privind, să privească și să nu vadă, și, auzind, să audă și să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu și să li se ierte. Sunt multe inimi tari și împietrite, care aud și văd ce spun și ce fac Eu. Dar ce trebuie să se mai întâmple ca să creadă?

Și le zice: Nu pricepeți pilda aceasta? Atunci cum veți înțelege toate celelalte pilde? Semănătorul seamănă Cuvântul lui Dumnezeu, vestindu-l și dându-l mai departe, cum fac Eu, ca să cadă în inimi, da, pe pământul inimii. Cei de lângă drum sunt oamenii care aud Cuvântul, dar la care vine Satana,

diavolul, și ia Cuvântul, și nu mai rămâne nimic. El vrea cu orice preț să împiedice ca domnia lui Dumnezeu să străbată până la toți oamenii. Sunt unii care primesc cu bucurie Cuvântul lui Dumnezeu, vestea bună. Aceasta este sămânța care cade pe locul stâncos, cu puțin pământ. Aceștia nu au rădăcini, sunt schimbători ca vremea, oameni ai clipei. Când credința este încercată prin necaz sau prigoană din pricina Evangheliei, sunt cu totul luați prin surprindere. Dezamăgiți, aruncă atunci credința peste bord. Apoi sunt cei semănați între spini. Cuvântul a ajuns în inima lor și începe să crească. Dar apoi vin grijile vieții, pentru care nu există soluții rapide, pe care poate le așteptau de la Evanghelie. Și înșelăciunea bogăției și a carierei abate de la Cuvânt ținta vieții. Poftele după multe lucruri capătă loc în viață. Așa ceva înăbușă Cuvântul Evangheliei. A fost doar o trezire scurtă. Și apoi sunt cei la care Cuvântul cade pe pământ bun. Unde este dorința de întoarcere și credincioșie, unde Cuvântul este primit și aduce rod și unde el este mai important decât orice altceva. În ciuda greutăților și a întrebărilor. Aceștia aduc rod, unii treizeci, alții șaiszeci sau o sută. Rod pe care Dumnezeu Însuși îl face să crească și să se coacă în ei.

Pilda lămpii

Isus le-a zis: O lampă nu este făcută ca s-o pui sub o oală sau sub pat. Trebuie pusă acolo unde luminează totul. Tot ce este ascuns în întuneric va fi dat odată pe față, și tot ce este tainic va ieși la lumină.

Mesajul Meu, Evanghelia Împărăției, nu rămâne ascuns. Va fi dus în toată lumea, când voi fi înviat și voi fi pe tronul Tatălui Meu.

Cine are urechi de auzit să asculte bine, cu atenție și cu inima deschisă!

Cu măsura cu care măsurați vi se va măsura și vi se va împărți. Așa cum Mă judecați pe Mine, așa veți primi. Dacă Mă primiți, primiți totul. Cine Mă are pe Mine va primi și mai mult de la Mine, da, totul. Cine este doar curios să afle cine sunt, cine nu crede în Mine și nu Mă urmează, își va pierde orice interes pentru Mine. Și nu va avea parte de Împărăția lui Dumnezeu.

Pilda seminței care crește

Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când un om iese și aruncă sămânța în pământ. După ce a făcut asta, nu mai poate face nimic altceva decât să aștepte, să se culce și să se scoale iarăși. Și asta de multe ori. Așa cum și sămânța doarme mai întâi în pământ, până încolțește și crește. Cum crește sămânța și cum se întâmplă asta, el nu știe. Pământul rodește ca de la sine – ca o înviere –, întâi un fir verde, apoi spicul, și apoi cresc în spic boabele de

grâu. Când grâul este copt, pornește cu secera și strânge recolta. Da, ea va fi strânsă, așa cum vestește deja Ioel 3, versetul 13. Începuturile mici sunt necesare și prețioase. Și niciodată de disprețuit. Creșterea are nevoie de timp. Domnia lui Dumnezeu nu se vede dintr-odată și nu este dintr-odată peste tot. Totul are nevoie de timp ca să se coacă și să crească. Dar secerișul atât de mult dorit al lui Dumnezeu va veni. **Da, va veni. Semănați Cuvântul și răbdați!**

Pilda celui mai mic grăunte de muștar

Și a zis: Cu ce să mai asemănăm Împărăția lui Dumnezeu? Este ca un grăunte de muștar, care este pus în pământ ca sămânța cea mai mică dintre toate și neînsemnată. Dar apoi răsare și se face mare. Mai mare decât toate zarzavaturile. Tufa face ramuri, atât de mari încât chiar și păsările își fac cuiburi la umbra lor. A început mic, cu Isus și cu cei doisprezece, dar la sfârșit Împărăția lui Dumnezeu se va întinde peste tot pământul. Le vorbea oamenilor în și mai multe pilde. Dar numai în pilde. Ucenicilor Săi le-o explica pe deoparte și pe larg.

Isus stăpânește furtuna de pe lacul Ghenezaret

În aceeași zi, seara, Isus le zice ucenicilor Săi: Haideți să trecem de cealaltă parte a lacului. Și-au luat rămas-bun de la mulțime. Ucenicii au pregătit barca și L-au luat cu ei pe Isus așa cum era. Obosit și sleit de puteri. Și alte bărci li s-au alăturat. Atunci, din senin, s-a stârnit o furtună puternică. Vânturi tari se prăvăleau de pe înălțimi. Ca o putere dușmană. Da, era un atac asupra Fiului lui Dumnezeu. Valurile izbeau în barcă, așa că aproape se umplea cu apă. O situație amenințătoare. Isus era la cârmă. Adormise pe un căpătâi, încrezător că ocrotirea Tatălui Său ceresc era acolo în orice clipă. Ucenicii L-au trezit și I-au zis cu reproș: Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim? Isus S-a trezit din somn. A certat vântul și l-a muștrat: Taci și liniștește-te! Și tot așa cum venise, furtuna s-a potolit. S-a făcut o liniște mare. Și El le-a zis: De ce vă pierdeți cumpătul? Nu aveți credință? Doar Eu sunt aici. Și ucenicii au fost cuprinși de o frică mare, aproape ca frica pe care o avuseseră de furtună. Și își șopteau îngroziți: **Cine este Acesta, de-L ascultă marea și vântul? Cu cine avem de-a face?**

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva, ceva ce vrei să pui în practică în viața ta?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

Ai întrebări sau ceva ce n-ai înțeles? Scrie-le!

Capitolul 5

Eliberarea omului îndrăcit de pe celălalt mal, în Gergesa

Dumnezeu Se descoperă celor care nu L-au căutat (Isaia capitolul 65, versetele 1-5)

Ajung cu barca de cealaltă parte a lacului, în ținutul gerasenilor. În zilele acelea, acolo nu era Israel, ci țară străină, Decapole. Era un ținut cu zece cetăți, în provincia Siria. Când a ieșit acolo din barcă, i-a ieșit îndată înaintea un om. Acesta avea un duh necurat, care îl stăpânea. Locuia în peșterile cu morminte, printre morți. În cetate nu putea să trăiască. Căci nu putea fi stăpânit, era o primejdie pentru toți. Nici cu un lanț nu putea fi legat. Adesea i se puseseră obezi la picioare și fusese legat în lanțuri, dar era atât de puternic, încât le rupea de fiecare dată. Nu era nimeni destul de tare ca să-l îmblânzească, căci era ca o fiară sălbatică. Zi și noapte stătea la peșterile cu morminte și pe dealuri. Era necurăția întrupată. Umbla după cadavre. El întruchipează moartea vie. Striga tare și se lovea singur cu pietre. Gol, izolat, o epavă. Era omul cel mai dezumanizat și mai nenorocit, care acum S-a întâlnit cu Isus.

Nu este omul acesta o imagine a întregii lumi, care, în haosul ei, tânjește după eliberare și vindecare?

Când omul acesta L-a văzut pe Isus de departe, a alergat la El și a căzut la pământ înaintea Lui. Striga tare, dar erau cuvintele duhului necurat: Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? De ce ești aici? Nu am nicio șansă împotriva Ta. Tu ești Cel tare. Te jur, nu mă chinui, așa cum l-am chinuit eu pe omul acesta! Căci Isus îi zisese: Ieși din omul acesta, demon necurat și chinuitor! Și Isus l-a întrebat: Care îți este numele, duh necurat? El a răspuns: Numele meu este Legiune, căci suntem mulți. O legiune a romanilor era alcătuită din 6.000 de soldați și 120 de călăreți. Omul nu era stăpânit doar de un demon, ci de mulți. Și demonii L-au rugat de mai multe ori și stăruitor să nu-i trimită din ținutul acela. Pe malul abrupt păștea o turmă mare de porci. Și duhurile necurate L-au rugat să le îngăduie să intre în porci, căci ele caută întotdeauna o locuință – oameni și, dacă altfel nu se poate, și animale. Și Isus le-a îngăduit. Când duhurile necurate au intrat în porci, necurați pentru iudei, și-au continuat lucrarea lor distrugătoare. Turma s-a năpustit de pe munte în lac, și s-au înecat toți. Nu pentru că așa a vrut

Isus, ci pentru că așa au vrut demonii. Erau aproape 2.000 de porci. Poate că voiau în felul acesta să-i ridice pe oameni împotriva lui Isus. Ceea ce le-a și reușit. **Dar omul era acum curat și eliberat.** Porcarii au fugit, când au văzut cu groază ce se întâmpla. Au povestit în cetate și în sate. Și oamenii au ieșit să vadă. Vin la Isus. Nu-și pot crede ochilor, căci acolo stă omul care fusese stăpânit de demoni, îmbrăcat și cu totul în toate mințile și normal, lângă Isus. Cel care avusese legiunea, mulțimea aceea mare de duhuri necurate, este iarăși om, nu ca o fiară. Îi cuprinde frica. Lucrul acesta li se pare cu totul înfricoșător. Și cei care văzuseră totul – eliberarea îndrăcitului și prăbușirea porcilor în lac – le-au povestit celor care veneau. Și, în loc să se bucure sau să-L invite pe Isus, Îl roagă să plece din ținutul lor. Ei sunt o pildă pentru cei de afară, care privesc și totuși nu văd, care aud și totuși nu înțeleg. Isus S-a întors la barcă și S-a suit în ea. Misiunea Lui pe acest mal, invazia Lui în teritoriul păgân, se încheiase cu succes. Semnalul domniei care vine fusese dat. Ca în Galileea, așa și aici. Omul vindecat voia cu orice preț să rămână cu Isus, cu totul altfel decât rudele lui. Să-L urmeze. Voia să fie cu Eliberatorul lui, pentru totdeauna. Dar Isus nu i-a îngăduit. În schimb i-a zis: Du-te la familia ta și povestește-le cât de mult a făcut Domnul pentru tine și cât de mare milă a avut de tine. Și el a plecat și a vestit în tot ținutul celor zece cetăți cât de mult făcuse Isus, da, Dumnezeu, pentru el. Și cât de vădit era gata să facă și mai departe. Da, el a continuat slujba de vestire a lui Isus, care trecuse înapoi peste lac. Și toți cei care auzeau se mirau. Și anume mai mult decât se supăraseră pentru porcii pierduți.

Ce te atinge în acest text, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva pentru viața ta de zi cu zi?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

Ai întrebări sau ceva ce n-ai înțeles? Scrie-le!

Învierea fiicei lui Iair – partea întâi

Isus Se atinge de cei necurați – ei pot trăi din nou

Când a ajuns pe celălalt mal, lângă Capernaum, iarăși, ca de obicei, s-au adunat mulți oameni lângă lac ca să-L vadă. Acolo era și Iair, unul dintre fruntașii sinagogii. Împotriva tuturor rezervelor și a riscurilor posibile pentru poziția lui și pentru demnitatea de fruntaș al sinagogii. Ceva anume îl mâna. Când L-a văzut, s-a dus la El și s-a aruncat la picioarele Lui. L-a rugat fierbinte și a zis: Fetița mea, care înseamnă atât de mult pentru mine și pe care o iubim atât de mult, trage să moară. Te rog, pune-Ți mâinile peste ea, ca

să se vindece și să trăiască! Isus a văzut deznădejdea lui Iair și a mers cu el la casa lui. Oamenii au auzit lucrul acesta și o mulțime înghesuită L-a urmat.

Femeia cu scurgerea de sânge care nu se mai oprea

În această mulțime înghesuită era o femeie care de 12 ani avea o scurgere de sânge care nu se mai oprea. Prin aceasta, după Lege, era necurată. Fără soț, fără comunitate, mereu despărțită de oameni. Izolată și singură. Suferise mult și încercase totul ca să găsească vindecare la doctori. Asta îi înghițise toată averea. Și, în loc să se facă mai bine, se făcuse și mai rău. Dar niciodată nu acceptase boala și nu renunțase în sinea ei, ci căutase mai departe vindecare. Acum auzise de Isus, Vindecătorul, marele Doctor, da, Doctorul tuturor doctorilor. Era sigură că, dacă s-ar atinge doar de haina Lui, s-ar vindeca. Ca femeie necurată, nu putea niciodată să-I vorbească direct. În îmbulzeală a reușit să se atingă de El pe la spate, fără să bată la ochi, fără să-L privească în față. Și așa s-a întâmpnat: a fost vindecată pe loc. A simțit asta. Dar și Isus a simțit ceva, anume puterea vindecătoare care ieșise din El. El nu se făcuse necurat prin atingere. Era tocmai invers. Căci El era **Sfântul lui Dumnezeu**. Și S-a întors îndată și a întrebat: Cine s-a atins de hainele Mele? Era asta acum important pentru El, pe drum spre casa lui Iair? Timpul pentru fiica lui Iair se scurta. De ce voia să știe asta tocmai acum? Da, persoana vindecată trebuia să știe că Isus o cunoștea, pe ea și nevoia ei. Ucenicii Lui au reacționat nedumeriți: Oamenii se îmbulzesc în jurul Tău, și Tu mai și întrebi cine s-a atins de Mine. Dar Isus Se uita în jur, ca s-o vadă pe cea care se atinsese de El. Femeia a înțeles că Isus se referea la ea și a prins-o frica. Acum nu se mai putea ascunde și a căzut tremurând în genunchi înaintea Lui, înaintea Celui Sfânt. I-a spus tot ce trăise și că numai în El își mai văzuse ultima nădejde. Și El i-a răspuns: **Fiică, credința ta te-a mântuit. Du-te în pace și începe din nou să trăiești.** Ești vindecată de boala ta. Oricât de mare ar fi îmbulzeala vieții, oricât de fără ieșire ar fi totul, oricât de nevrednic ai fi sau te-ai simți, întinde-ți mâna cu credință spre Isus! Ia-ți vindecarea ca pe o frunză din pomul vieții, care este Isus!

Învierea fiicei lui Iair – partea a doua

Pe când încă vorbea cu femeia, vin niște cunoscuți ai fruntașului sinagogii cu o veste cumplită la Iair: Fiica ta a murit. De ce-L mai deranjezi pe Învățătorul? Vino acasă. Isus auzise și i-a zis apoi lui Iair: **Nu te teme! Crede numai! Încrede-te în Mine!** Apoi ia cu El, dintre ucenicii Lui, numai pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, cercul cel mai apropiat din cei doisprezece. Ajung la casă.

Zgomotul, bocetele și plânsul sunt mari. Isus întreabă: De ce faceți atâta zgomot și de ce plângeți? Copila n-a murit. Doarme. Atunci cei adunați la jale și-au bătut joc de El, cum fac și astăzi când oamenii se încred pur și simplu în Isus. Atunci Isus i-a scos afară pe toți. Numai tatăl, mama și cei trei ucenici ai Lui au putut intra la fetiță. Și Isus apucă mâna copilei și zice: Talita cumi! Tradus înseamnă: Fetițo, îți spun, este vremea să te scoli! Și îndată fetița s-a sculat și umbla. Viața și puterea se întorseseră. Avea 12 ani. Și au rămas uluiți și nu-și puteau spune în cuvinte bucuria. Și Isus le-a poruncit tuturor celor care văzuseră lucrul acesta în odaia aceea să nu povestească nimic. Nu voia să devină cunoscut ca minunatul Învățător al morților, ci ca Acela care voia să schimbe și să învie inimile, ca Împărăția lui Dumnezeu să prindă chip. Și a vrut să i se dea fetiței de mâncare, ca să se întărească după boală. **Isus Se întâlnește cu moartea, întocmai ca și cu boala de nevindecă. Și biruiește. Moartea, care ține toată creația în robie, va trebui în curând să se dea la o parte înaintea vieții Celui înviat. Împărăția lui Dumnezeu vine. De neoprit. Unde a fost Isus, nimic nu mai este ca înainte. Pentru că El a venit, totul va fi nou.**

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva, ceva ce vrei să pui în practică în viața ta?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

Ai întrebări despre text? Ți-e ceva neclar? Scrie-le!

Capitolul 6

Necredință în Nazaret, orașul de baștină al lui Isus

De acolo a plecat spre cetatea unde crescuse împreună cu familia Lui, cetatea Lui de baștină, Nazaret. Ucenicii Lui L-au urmat. Când a venit Sabatul, a intrat, ca de atâtea ori și ca ceilalți iudei, în sinagogă și a început să învețe. Și, pentru că învăța cu autoritate, altfel decât cărturarii, ascultătorii au rămas uluiți de mirare. Și ziceau: De unde are El astfel de lucruri? Ce înțelepciune I-a fost dată! Și ce lucrări minunate, neobișnuite, se fac prin mâinile Lui! Nu este El simplul meșteșugar, niciodată un cărturar, fiul Mariei, al cărui tată nu mai trăiește? Fratele lui Iacov, al lui Iose, al lui Iuda și al lui Simon. Și surorile Lui sunt și ele aici, la noi în cetate. (Alergaseră deja după El, pentru că credeau că Și-a ieșit din minți). Și găseau în El o pricină de poticnire. Atitudinea lor aparent bună față de El s-a schimbat. Îl cunoșteau și totuși nu-L cunoșteau. Nu se întrebau ce înseamnă toate acestea pentru ei personal. Atunci ar fi știut de unde venea toată înțelepciunea aceasta. Și Isus le-a zis: Un proroc are cinste și este ascultat. Dar nu în cetatea lui de baștină, nu printre rudele lui și în casa lui. Ei n-au înțeles că despre ei era vorba. Și n-a putut face acolo nicio minune, pentru că erau sceptici, ba chiar Îl respingeau. **Pentru ei, El era doar meșteșugarul.**

Totuși erau acolo câțiva slabi, bolnavi, peste care Și-a pus mâinile și i-a vindecat. Câțiva care au venit la El sau au fost aduși. **Se mira de necredința** din Nazaret. Mereu dădea peste necredință și totuși vindeca, pentru că oamenii veneau la El. Dar aici cei mai mulți au rămas acasă, pentru că nu au recunoscut cine era El și ce putea și voia să facă și la ei. Cine nu suportă scandalul că un simplu meșteșugar este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu nu va ajunge la adevărata cunoaștere a lui Isus Hristos. Apoi a străbătut satele din jur și i-a învățat pe oameni Evanghelia Împărăției.

Misiunea celor doisprezece

Apoi îi cheamă la Sine pe cei doisprezece, cu un scop anume. I-a pus câte doi. Așa cum socotea El că se potrivește. Doi câte doi puteau să se sprijine, să se ocrotească și să se încurajeze. Și apoi i-a trimis să meargă prin împrejurimi și să facă ce făcea El. Căci le-a dat autoritate asupra duhurilor necurate, a demonilor, ca să-i scoată și să arate începutul domniei lui Dumnezeu prin

Isus. De aceasta ținea vestirea pocăinței și a întoarcerii. Le-a poruncit să nu ia nimic cu ei. Nici merinde, nici traistă, nici bani. Doar un toiag. Ca toiagul lui Moise sau toiagul prorocilor. Trebuiau să aducă Israelul înapoi în prezența lui Dumnezeu. Și sandale în picioare trebuiau să aibă. Nici două haine, ci numai una. Trebuiau, ca El Însuși, să se încreadă numai în Dumnezeu. Trebuiau să plece ca niște săraci, care nu au nimic. La cei săraci. **Pocăința trebuia să se vadă și în viața lor. Ei înșiși și felul lor de a se purta nu trebuiau să fie niciodată motivul pentru care oamenii le resping mesajul. Siguranța, întreținerea și confortul lor nu trebuiau să fie niciodată pe primul loc în trimiterea lor.** O misiune urgentă, care trebuia să aibă loc îndată și fără mare pregătire. O trimitere anume pentru vremea aceea, în care Isus era aici, în Galileea. La înălțarea Lui la cer i-a trimis din nou, și împreună cu ei pe toți cei care Îl urmează astăzi pe Isus. În vremea noastră, în alte țări, în alte condiții. Rămâne important, ca atunci, să fie vestită Evanghelia Împărăției, întoarcerea, dar și refacerea prin vindecarea duhului, a sufletului și a trupului. Când, în trimiterea voastră, sunteți invitați într-o casă, fie săracă, fie bogată, când urechile și inimile se deschid, intrați acolo și rămâneți până e vremea să mergeți mai departe. Mergeți mai departe, căci cât mai mulți trebuie să audă. Dar acolo unde nu vă ascultă și nu vă primesc în casa lor, scuturați praful de pe sandalele voastre. Ei trebuie să știe că Evanghelia nu este un lucru oarecare. Este un mesaj urgent al harului. Să-l respingi este o mare greșală. Față de domnia lui Dumnezeu există doar un da sau un nu. Și au plecat și au vestit pocăința, schimbarea gândirii, întoarcerea spre Dumnezeu. Au scos mulți demoni. Au uns cu untdelemn mulți bolnavi și i-au vindecat. Unde era Isus și unde erau ei, acolo era Împărăția lui Dumnezeu. Faptele lor o dovedeau. Umblau în autoritatea lui Isus. În Numele Lui. Oriunde se deschid astăzi uși, oriunde apar prilejuri, trebuie să se lucreze fără să se piardă vremea, îndată!

Ioan Botezătorul este decapitat

Deși ucenicii au primit autoritate duhovnicească, ei au trebuit – și până azi cei care Îl urmează pe Isus trebuie – să se aștepte la orice. Cine Îl vestește pe Isus ca Împărat va da de împotrivire în lumea stăpânitorilor, a împăraților și a cezarilor, a cărturarilor și a fariseilor. Așa s-a întâmplat cu Ioan Botezătorul. Povestea lui ne face limpede, prin această întâmplare drastică, **firea lumii și a împăraților ei și firea lui Isus.** Împăratul Irod Antipa, un fiu al lui Irod cel Mare, care poruncise uciderea pruncilor din Betleem, a auzit despre Isus și despre ce se spunea despre El. Oamenii din popor spuneau despre El lucruri care îl neliniștau pe Irod. Ioan Botezătorul, pe care îl pusese să fie executat, ar

fi înviat din morți, și de aceea ar lucra prin el astfel de puteri de a face minuni. Alții spuneau despre El că este Ilie. Alții, iarăși, că este un proroc. De aici Irod a tras concluzia că Ioan Botezătorul, căruia îi tăiasе capul, a înviat. Cu câțva timp în urmă, Irod pusese să-l prindă pe Ioan și să-l bage în închisoare. Toate acestea din pricina soției lui, Irodiada, care mai înainte fusese soția fratelui său vitreg, Filip. I-o luase și se căsătorise cu ea. Ioan Botezătorul îi spusese, fără să stea pe gânduri și fără să se teamă de împărat: După Legea lui Moise nu-ți este îngăduit să ai pe soția fratelui tău. Irodiada nu putea suporta adevărul, căci Ioan avea dreptate. Îl pândeа și încerca să-l omoare, dar nu-i reușea. Căci Irod avea mare respect față de Ioan. Pentru el, Ioan era un om drept și sfânt. Îl ocrotea. Adesea, când îl asculta, se simțea stânjenit, pentru că Ioan îi spunea ce trebuia să schimbe. Îl asculta cu plăcere, dar nu se schimba. Dar apoi a venit ziua în care Irodiada a folosit cu sânge rece prilejul, iar Irod și-a legat singur mâinile și n-a mai putut să-l ocrotească pe Ioan. De ziua lui, Irod a dat un ospăț. I-a invitat pe cei de vază, pe mulți demnitari și căpitani de oaste și pe fruntașii Galileii. A fost o petrecere zgomotoasă și îmbătătoare. Atunci a intrat fiica Irodiadei, ca să joace înaintea bărbaților. Jocul ei l-a vrăjit pe Irod și pe toți cei care ședeau la masă. Irod era atât de încântat, încât i-a zis: Cere-mi ce vrei, și îți voi da. Până la jumătate din împărăția mea îți voi da, dacă îmi ceri. Irod nu știa ce spune. Se băuse deja prea mult. Fără romanii, care îl îngăduiau, n-ar fi putut niciodată să facă așa ceva. Și-a repetat oferta de mai multe ori. Fiica a ieșit la mama ei, ca să vorbească cu ea despre această ofertă generoasă. Nu știa ce să ceară. Dar Irodiada a prins prilejul. Ceasul ei sosise: să ceară capul lui Ioan. Și anume îndată. Capul lui să fie adus pe o tipsie. Când a auzit Irod dorința aceasta, a fost adânc mișcat și tulburat. Da, chiar jurase că va împlini dorința fetei. Și acum, când toți oaspeții auziseră, nu mai putea da înapoi. Îndată l-a trimis pe călău la închisoare, iar acesta i-a tăiat capul lui Ioan. A adus capul pe o tipsie la fată, iar ea l-a dus mamei ei. Când au auzit ucenicii lui Ioan, au venit să-i ia trupul și l-au îngropat.

Întoarcerea ucenicilor de la misiunea lor la Isus

Ucenicii trimiși s-au întors de la misiunea lor și s-au adunat în jurul lui Isus. I-au povestit cu bucurie Lui, care asculta cu atenție, ce făcuseră și ce învățaseră, da, tot ce trăiseră. Isus i-a văzut pe ucenicii Lui și i-a luat cu El, ca să aibă puțină odihnă într-un loc singuratic. Căci mereu erau mulți oameni în jurul lor, cu bolile și cu întrebările lor. Nu avea vreme nici să mănânce. Așa că au plecat cu corabia într-un loc singuratic, unde puteau să fie singuri. Dar oamenii i-au văzut plecând și auziseră unde voiau să meargă. Vestea s-a

răspândit, și au venit pe jos din toate satele în locul acela și erau deja acolo când a sosit Isus cu ucenicii Lui.

5.000 de bărbați, cu multe femei și copii, se satură

Când au ieșit din corabie, Isus a văzut mulțimea cea mare. Alergaseră după El. **Lucrul acesta I-a atins inima. Pe El, Păstorul cel bun, L-a cuprins mila.** Căci oamenii aceștia mulți erau ca niște oi care nu au păstor. Așa era numit adesea Israel, când era fără conducători și fără împărat. Atunci a început să-i învețe, pe larg, destul de multă vreme, pe înțeleși și cu viață: **cuvinte ale vieții și ale unei mari înțelepciuni.** Când trecuse deja o vreme, vin la El ucenicii Lui, care își făcuseră griji pentru restul zilei și pentru seară. Locul este pustiu – tocmai de aceea veniseră aici – și este deja târziu. Aici nu se găsește nicăieri de mâncare. Trimite-i pe oameni prin satele și cătunele din jur, ca să-și cumpere de mâncare. Dar Isus S-a uitat la ucenici și a spus ceva uimitor: **Dați-le voi să mănânce!** Surprinși, ba chiar încurcați, ei zic: Cum să facem rost de pâine pentru atâția? Avem doar 200 de dinari, asta nu va ajunge niciodată. Dar El i-a întrebat: Câte pâini aveți? Duceți-vă și vedeți câte pâini puteți găsi aici. S-au întors și găsiseră cinci pâini și doi pești. Atunci Isus a poruncit ca mulțimea să se împartă pe grupe și să se strângă laolaltă. În grupe de câte 50 și de câte 100, pe iarba verde. Era primăvară, iarba era tânără și verde. **El, Păstorul cel bun, i-a dus la pășuni verzi.** Apoi Isus a luat cele cinci pâini și cei doi pești. A ridicat ochii spre cer și S-a îndreptat spre Dumnezeu și Tatăl Său. I-a mulțumit și L-a lăudat pentru mâncare. Apoi a frânt pâinile, ca fiecare ucenic să le poată da oamenilor din ele. Și cei doi pești uscați i-a împărțit ucenicilor, care i-au dat mai departe. Mulțimea cea mare a mâncat și, în chip minunat, pâinea nu se împutina. Toți s-au saturat. Rămășițele le-au strâns, și erau mult mai multe decât împărțiseră: douăsprezece coșuri au fost umplute cu rămășițe și strânse de cei doisprezece ucenici. Și erau aproximativ 5.000 de bărbați, fără femei și copii, care s-au saturat din pâini și pești. **Acesta a fost un semn al creației celei noi, care începe în Isus și care într-o zi va deveni realitate pentru tot pământul,** când nimeni nu va mai trebui să flămânzească și toți se vor satura. Isus are grijă de popor ca adevăratul Împărat și Păstor, spre deosebire de Irod, care petrecea în belșug în palatul lui, departe de oameni, pentru sine însuși. Isus este noul și mai marele Moise, care pune mulțimea să se așeze în rânduială și îi dă pâine într-un loc pustiu, ca în pustie.

Cine știe dacă oamenii și-au dat seama că aici se petrecea o minune mare. Isus le dă oamenilor învățătură bogată și mâncare din belșug. Avea să vină vremea – după ce Isus avea să Se înalțe la cer, după moartea și învierea Lui –

când însărcinarea, ca aici pe malul lacului, avea să le fie dată tuturor ucenicilor: **E rândul vostru! Voi trebuie s-o faceți! În autoritatea și puterea Mea.** Oricare ar fi provocările, oricât ar dura până se rezolvă, cu minuni sau fără, **nu renunțați.** Nu li se potrivește ucenicilor lui Isus să se plângă și să-i trimită pe oameni acasă. El va fi atunci acolo și va lucra, când toate posibilitățile au fost folosite și noi îndrăznim să lucrăm prin credință.

Trecerea pe celălalt mal – Isus umblă pe lac

Și îndată le poruncește ucenicilor Săi să se urce în corabie și să treacă înaintea Lui peste lac, la Betsaida. El Însuși voia să-Și ia rămas-bun de la oameni. După ce Și-a luat rămas-bun de la ei, S-a suit pe munte ca să Se roage. **Singur.** Pentru El, lucrul acesta era o nevoie vitală. Părtășia și întâlnirea cu Dumnezeu. În rugăciunea Lui erau cuprinși și ucenicii, care erau pe lac. Când s-a făcut seară, ucenicii se aflau în mijlocul lacului, iar El pe uscat. Și Isus a văzut cum vâsleau din greu și abia înaintau împotriva vântului. O situație în care ne aflăm și noi uneori, când nu se mișcă nimic înainte. Adânc în noapte, înainte de zori, erau încă pe lac. Atunci a venit Isus la ei. Umbla pe lac ca pe uscat. Părea că vrea să treacă pe lângă ei. Ca arătarea lui Dumnezeu, care a trecut pe dinaintea lui Moise. Da, era o arătare a lui Dumnezeu! Nu pe munte, ci pe mare, de care israeliții se temeau. Isus nu voia doar să-i surprindă pe ucenici, ci să le arate că Dumnezeu era acolo. În trup, ca om. **Eu sunt aici!** Pentru voi! Când L-au văzut, au crezut că văd o nălucă. S-au speriat atât de tare, încât au țipat de frică. Dar El a venit la ei și a zis: Nu vă speriați, Eu sunt. **„Eu sunt”, Iahve Însuși.** Nu vă temeți. S-a suit la ei în corabie, iar vântul care sufla împotriva lor parcă fusese suflat de acolo. Ucenicii au fost cu totul înspăimântați și zguduiți. Se mirau peste măsură. De fapt, ar fi trebuit să-L creadă pe Isus în stare de orice, după ce, cu doar câteva ceasuri înainte, mii de oameni se săturaseră din cinci pâini și doi pești. Inimile lor erau încă închise. Chiar și ei, care Îi erau cei mai apropiați, tot nu știau cine era El cu adevărat. El, Mesia, pe care ei și Israel Îl așteptau, făcea tocmai ce ar fi trebuit să fie în stare să facă Mesia. El trebuia să aibă putere asupra tuturor lucrurilor și totuși, în același timp, să fie un om ca noi. Obosit, dependent de Dumnezeu și, la sfârșit, chiar să moară. Acum, când venise vremea și El era aici, nu puteau să priceapă. Cum este cu noi, după ce Marcu ne povestește atât de multe despre El? **El, Același, este astăzi Domnul nostru.** El veghează asupra ucenicilor Săi; de pe munte îi văzuse, noaptea, și a venit să-i ajute.

Mii de bolnavi sunt vindecați

Apoi au ajuns la Ghenezaret, nu la Betsaida, și au tras acolo la mal. Când au ieșit din corabie, oamenii i-au recunoscut. Vestea s-a răspândit iarăși ca focul. Toți bolnavii au fost aduși la Isus pe paturile și pe păturile lor. Din toate părțile îi aduceau. Și oriunde venea Isus, în cetăți, în sate și în cătune, în piețe, acolo erau scoși bolnavii afară. Și Îl rugau să le îngăduie bolnavilor să se atingă măcar de poala hainei Lui, ca să se vindece. Și **toți cei care se atingeau de El se vindecau pe loc**. Ca femeia cu scurgerea de sânge, care se atinsese de Isus pe la spate și fusese vindecată pe loc.

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva, poate și ceva ce vrei să pui în practică în viața ta?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

Ai întrebări? Scrie-le!

Capitolul 7

Porunci omenești și porunci dumnezeiești

Isus Se afla în Galileea. Acolo a lucrat mai mult decât în toate celelalte ținuturi. Felul Lui de a Se purta, cuvintele și faptele Lui se aflaseră în toată țara și erau cunoscute și în Ierusalim. Atunci câțiva farisei și cărturari din Ierusalim au pornit la drum, ca să vadă cum stau lucrurile în nordul țării. Aceștia i-au văzut pe unii dintre ucenicii lui Isus cum au început să mănânce fără să se spele pe mâini. În ochii lor și după tradiția lor, fără spălare erau necurați din punct de vedere ritual. Căci toți fariseii și toți iudeii se spală pe mâini înainte de masă, cel puțin cu un pumn de apă. Așa păzesc ei datina strămoșilor lor. Lucrul acesta este valabil și când vin de la piață și apoi mănâncă. Multe astfel de spălări și curățiri fac ei la ulcioare, la pahare, la vase de aramă sau la paturi și perne de șezut. De aceea cărturarii și fariseii L-au întrebat: De ce nu țin ucenicii Tăi datinile și rânduielile bătrânilor și mănâncă cu mâini necurate? Isus le-a răspuns: Cât de bine a prorocit despre voi prorocul Isaia, cum se poate citi la el în capitolul 29: **Poporul acesta Mă cinstește doar cu buzele și cu vorbe goale, dar inima lui este departe de Mine și nu-i pasă cu adevărat de Mine.**

Porunca lui Dumnezeu au părăsit-o și țin acum, în locul ei, datinile oamenilor. Sunteți destul de isteți ca să ocoliți porunca lui Dumnezeu și s-o desființați, ca să vă puneți în locul ei propriile porunci și reguli. Moise a zis: Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta! Și: Cine îl blestemă pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea. Dar voi ce faceți? Ce le trebuie părinților voștri la bătrânețe, ce trebuie să le dați, voi numiți dar pentru Templu. Ei nu primesc ce le trebuie. Așa desființați porunca bună a lui Dumnezeu și o înlocuiți cu propriile voastre reguli. Asemenea viclenii v-aș mai putea înșira. Apoi S-a întors spre mulțime și a zis: Ascultați-Mă bine și cu atenție și înțelegeți: Nu este nimic din afara omului care, intrând în el, să-l poată spurca. Nu intră în inima lui, ci în pântece, și de acolo iese iarăși afară. Apoi a plecat de la mulțime și a intrat într-o casă. Acolo ucenicii Lui L-au întrebat despre ce spusese. El a zis: Și voi sunteți așa de nepricepuți și nu înțelegeți că tot ce intră în om nu-l poate spurca? Intră în pântece și de acolo iese afară. **Dimpotrivă, ce iese din om, aceea îl spurcă pe om. Căci din lăuntrul omului, din inima lui, ies gândurile și planurile rele: curviile, furtișagurile, uciderile, preacurviile, lăcomia, răutățile, înșelăciunea, destrăbălarea,**

ochiul pizmaș, defăimarea, trufia, nebunia și încă multe altele. Tot răul acesta vine de la oamenii înșiși, din lăuntrul lor. Aceasta îl spurcă pe om, nu mâinile nespălate. Ar fi gata un om să le arate tuturor oamenilor o fotografie a lumii gândurilor și a emoțiilor lui? Ce s-ar vedea acolo? Probabil și lucruri pe care le înșiră Isus aici. Nimeni nu poate spune despre sine că așa ceva n-ar exista în inima lui. Nimeni nu este necurat înaintea lui Dumnezeu printr-o necurăție rituală, exterioară. Nici păgânii, pentru că sunt păgâni și nu iudei. Toți au păcatul în inima lor, iudei și păgâni deopotrivă sunt necurați și au nevoie de curățirea prin Isus, singurul Sfânt. Lucrul acesta îl arată Isus acum și în întâmplarea următoare. Pentru iudei, păgânii erau necurați prin înșăși firea lor. Dar Isus nu vede lucrurile așa și o dovedește prin ce face. **Cu Isus începuse o vreme nouă.**

Fiica unei femei dintre neamuri este vindecată

De acolo, El și ucenicii Lui s-au dus în ținutul Tirului. Acolo a intrat într-o casă ca să Se ascundă, ca să nu afle nimeni că era acolo. Dar, ca de atâtea ori, n-a reușit. Îndată ce a auzit de El, o femeie a venit la El și s-a aruncat la picioarele Lui. Fetița ei avea un duh necurat, un demon. Era o grecoaică, de neam din Fenicia Siriei. Îl ruga fierbinte să scoată demonul din fiica ei. Dar El i-a zis: Lasă mai întâi să se sature copiii. Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la câini. Ea a înțeles ce spunea Isus, fiindcă El venise pentru iudei, ca Mesia al lor. De aceea a spus ceva ce L-a impresionat pe Isus: Dar și câinii mănâncă firimiturile care cad sub masa copiilor. **Pentru că ai spus lucrul acesta și te mulțumești cu firimiturile, primești pâinea.** Du-te la fiica ta, demonul a ieșit. Atunci ea s-a dus repede acasă și n-a fost dezamăgită. Copila stătea liniștită în pat, iar demonul ieșise cu adevărat.

Un surdomut aude din nou și poate vorbi limpede

Apoi a părăsit Tirul și a venit prin Sidon iarăși la lacul Ghenezaret, în mijlocul ținutului celor zece cetăți. Acolo îl vindecase, doar, pe îndrăcitul care fusese legat de mulți demoni. Atunci aduc la El un surd, care vorbea foarte greu și abia putea fi înțeles. Îl roagă să-și pună mâinile peste el, ca să se vindece. Atunci Isus l-a luat deoparte, puțin mai departe de mulțime. Și i-a pus degetele în urechi, Și-a pus scuipat pe degete și le-a pus omului pe limbă. **Apoi Și-a ridicat ochii spre cer, spre Dumnezeul și Tatăl Său, a suspinat și a zis: Efata!** Asta înseamnă „Deschide-te”. Pe loc i s-au deschis urechile, iar legăturile care îi țineau limba legată s-au dezlegat. Putea să vorbească limpede și deslușit. Isus le-a interzis oamenilor să facă lucrul acesta cunoscut.

Dar, ca de atâtea ori, s-a întâmplat că, cu cât le spunea mai mult, cu atât oamenii Îi făceau mai cunoscute minunile. De această minune de vindecare au rămas cu totul uluiți. Niciodată nu trăiseră așa ceva, nici măcar nu îndrăzniseră să nădăjduiască. Ei, păgânii, ziceau: **Toate le-a făcut bine.** Îi face pe surzi să audă și pe cei fără grai să vorbească din nou.

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva, ceva ce vrei să pui în practică în viața ta?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

Ai întrebări? Ceva ce n-ai înțeles? Scrie-le!

Capitolul 8

4.000 de oameni se satură

Iarăși erau mulți oameni la Isus. Se aflau într-un ținut păgân. Și iarăși nu era nimic de mâncare. Așa că i-a chemat pe ucenicii Lui la Sine și a zis: **Mi-e milă de toți oamenii aceștia.** Din pricina Mea sunt aici de trei zile și nu au nimic de mâncare. Dacă pleacă acum acasă cu stomacul gol, și unii au drum lung de făcut, se vor prăbuși. Ucenicii Lui au răspuns: De unde să luăm atâtea pâini aici afară, în pustie? Isus a întrebat: Câte pâini aveți? Șapte, au zis ei, și și-ar fi putut aminti de aceleași cuvinte de la hrănirea celor 5.000 de oameni. Apoi poruncește ca oamenii să se așeze. A luat cele șapte pâini, a rostit peste ele o rugăciune de mulțumire, a frânt pâinile în bucăți și le-a dat ucenicilor, care au făcut la fel și le-au împărțit oamenilor. Mai aveau și câțiva peștișori uscați. A mulțumit pentru ei și i-a împărțit. **Toți s-au saturat.** Ba chiar au strâns șapte coșuri cu pâinea care rămăsese. Erau 4.000 de oameni, pe care Isus i-a trimis acasă săturați **în inimă și în trup.** Nu spusese mai înainte femeia că și câinii se satură cu firimiturile care cad sub masă? Aici Isus a saturat mulți oameni care nu erau iudei, cu cuvinte ale vieții și cu pâini de mâncat. El Însuși S-a suit iarăși în barcă împreună cu ucenicii Lui și au mers la Dalmanuta.

Vrem un semn din cer!

Acum s-au strâns niște farisei și au început o ceartă cu Isus. Voiau să-L ispitească și să-L pună la încercare, ca Satana, cerându-I un semn din cer. Ca să dovedească astfel că este Mesia. Un semn că Israel va fi eliberat prin El. Dar Isus a suspinat în duhul Său, pentru că erau atât de mari critica și necredința. De ce cer oamenii aceștia un semn? Atâtea semne s-au făcut deja prin Mine. Nu, un lucru este sigur: oamenii aceștia nu vor primi niciodată un semn așa cum îl vor ei. Nu voi îngădui să primească un semn. Nici nu vor primi un Mesia așa cum și-L închipuie. Nu fără credință. I-a lăsat acolo, S-a suit iarăși cu ucenicii Lui în barcă și a trecut de cealaltă parte a lacului.

Ucenicii văd semne, dar nici ei nu au încredere

Ucenicii uitaseră să ia pâini. Numai una aveau cu ei. Poate că aceasta era Isus Însuși, în sens figurat. În barcă, Isus le-a zis ucenicilor: Păziți-vă de aluatul

fariseilor. De fățărnicia lor, de poruncile lor omenești și de necredința lor, prin care cer semne din cer. Păziți-vă și de aluatul lui Irod. De tirania lui și de patima lui pentru fast, ba chiar de nelegiuirea lui. Nu lăsați ca acest fel de aluat să vă pătrundă inima și s-o strice.

Când au auzit ucenicii cuvântul aluat, s-au gândit îndată că uitaseră pâinile și că El voia să le atragă atenția asupra acestui lucru. Isus nu-și venea în fire: De ce vă gândiți la pâinile pe care le-ați uitat?! Nu vă uitați la pâini, uitați-vă numai la Mine. Tot nu pricepeți? De ce nu înțelegeți? Inima voastră tot închisă este? Isaia spusese lucrul acesta despre popor (Marcu 4:12), dar oare și la voi este la fel? Aveți ochi și nu vedeți. Aveți urechi și nu auziți. Nici măcar nu vă puteți aminti, când doar cu cinci pâini s-au săturat 5.000 de oameni. Câte coșuri ați strâns după masă? Ei au zis: Douăsprezece. Când, de curând, cele șapte pâini i-au săturat pe cei 4.000 de oameni, câte coșuri au rămas atunci? Șapte, au zis ei. Atunci El a zis: Tot nu înțelegeți? Suntem doar 13 oameni și vă temeți pentru că avem doar o pâine? Ce-Mi faceți cu puțină voastră credință? Dar veți vedea, veți auzi și veți învăța. Eu nu renunț și nu renunț la voi. Până astăzi El nu renunță niciodată la ucenicii Săi.

Vindecarea unui orb

Apoi ajung la Betsaida. Acolo aduc la El un orb, cu rugămintea să Se atingă de el și să-l facă să vadă. L-a luat de mână și l-a scos afară din sat. Acolo l-a scuiat pe ochi, Și-a pus mâinile peste el și apoi l-a întrebat: Ce vezi? Pentru prima dată omul acesta vedea ceva, dar încă neclar: Văd oameni umblând ca niște copaci. Atunci Isus Și-a pus a doua oară mâinile pe ochii lui. Omul s-a uitat în jur și acum vedea limpede, ca cu ochi sănătoși.

Apoi Isus i-a poruncit să meargă direct acasă și nu în sat, ca să facă totul cunoscut. Aceasta a fost o lecție pentru ucenici. Ei vedeau semnele, dar încă neclar. Nu recunoșteau cine era El. Și ei aveau nevoie de o a doua atingere, ca să vadă cu totul limpede. Aceasta avea să vină după ce Isus avea să învie.

Când Petru a zis: Tu ești Hristosul!

Apoi Isus a mers cu ucenicii Lui mai departe spre nord, la Cezareea lui Filip. Acolo erau multe temple ale idolilor. Și un izvor al Iordanului, care era numit poarta spre lumea de dedesubt. Pe când erau așa pe drumul cel lung, aveau vreme de vorbit. Isus i-a întrebat pe ucenicii Lui: Cine spun oamenii că sunt Eu, după tot ce au trăit la Mine? Ucenicii au zis: Câte ceva și I-au zis: Ioan Botezătorul. Unii zic: Ilie sau unul dintre proroci. După câteva minute, Isus i-a întrebat pe ucenicii Lui: Voi, care Mă cunoașteți bine, cine credeți că sunt

Eu? Petru, purtătorul de cuvânt al ucenicilor, a zis direct: **Tu ești Unsul. Mesia. Hristosul.** Pe care Îl așteaptă Israel. Care va elibera Israelul. El le-a poruncit ucenicilor Săi cu tărie, ba chiar cu asprime, să nu spună nimic despre aceasta. Vremea nu venise încă. **El nu era Mesia așa cum și-L închipuiau ei. Avea să se întâmple altceva, altfel decât se așteptau ei.**

Prima vestire a morții Lui

Apoi, după ce Petru rostise acest cuvânt adevărat – și în numele tuturor ucenicilor –, Isus le-a zis, prima dintre cele trei dăți, cu totul deschis și pe larg: Fiul omului, Acela sunt Eu. Trebuie să sufăr multe și să fiu lepădat de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari. **Voi fi omorât, dar după trei zile voi învia. Așa se va întâmpla și așa trebuie să fie. Pentru Mine nu există altă cale.**

Petru, pentru care Isus era Mesia, L-a luat deoparte și a vrut să-L întoarcă de la gândul acesta. După înțelegerea lui, așa ceva nu putea și nu avea voie să se întâmple niciodată. Nu cunoștea planul lui Dumnezeu. Pentru Petru, crucea era în clipa aceea o nebunie, și nu înțelepciunea lui Dumnezeu, nici puterea lui Dumnezeu spre mântuire.

Isus i-a văzut pe ceilalți ucenici, care gândeau la fel. Și S-a răstit la Petru și l-a muștrătat aspru înaintea tuturor. Înapoia Mea, Satano! Tu nu gândești cum gândește Dumnezeu și ce vrea El. Tu vezi totul ca oamenii. Dar felul în care gândesc și lucrează oamenii nu este soluția. E nevoie de ceva cu totul diferit.

Numai un Hristos răstignit și înviat va fi Mântuitorul și Împăratul lumii. Satana vrea să împiedice să devin Eu tocmai aceasta pentru toți oamenii. El vrea să împiedice ca Dumnezeu să-Și primească familia.

A-L urma pe Isus înseamnă a merge pe același drum ca El

Apoi a chemat mulțimea la Sine, lucru pe care altfel îl făcea rar din proprie inițiativă. Ei veneau întotdeauna de la sine. Dar era atât de important ce avea de spus. Cine vrea să vină după Mine trebuie să se lepede de sine. Trebuie să-I dea lui Dumnezeu primul loc și controlul asupra vieții lui. Să-și ia crucea, cum voi face Eu, și să Mă urmeze. Căci cine vrea să-și țină strâns și să-și scape viața o va pierde. **Dar, ascultați bine, cine își pierde viața din pricina Mea sau din pricina veștii bune, a Evangheliei, o va scăpa pentru veșnicie.** Căci ce folos are un om dacă câștigă toată lumea și ea este a lui, dar la sfârșit își pierde viața prin moarte? Cu ce își poate răscumpăra viața? Nici stăpânirea tuturor lucrurilor de pe pământ n-ar ajunge pentru aceasta!

Nu vă rușinați să Îmi mărturisiți Numele și ce v-am învățat înaintea oamenilor acestora preacurvari și păcătoși din poporul acesta. Dar cine se rușinează și nu are curajul s-o facă, de acela Se va rușina și Fiul omului și nu va fi de partea lui, când va veni iarăși în slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri.

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva, poate și ceva ce vrei să pui în practică în viața ta?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

Ai întrebări sau ceva ce n-ai înțeles? Scrie-le!

Capitolul 9

Slavă strălucitoare pe muntele Hermon

Isus le-a zis ucenicilor Săi: Unii dintre voi, care stau aici cu Mine, nu vor muri până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind cu putere. Și după șase zile avea să sosească vremea pentru trei dintre ei. Ei nu bănuiau nimic. Isus îi ia pe Petru, pe Iacov și pe Ioan cu El pe un munte înalt, Hermonul, în apropiere de Cezareea lui Filip. Urcaseră muntele singuri cu Isus. Deodată El S-a schimbat la față înaintea lor. Hainele Lui s-au făcut albe și strălucitoare. Atât de albe, cum nu se pot găsi nicăieri pe pământ. O haină atât de albă avea numai Cel Îmbătrânit de zile, Dumnezeu Însuși, despre care vorbește Daniel în capitolul 7, versetul 9. Și deodată li s-a arătat **Ilie** împreună cu **Moise**. Vorbeau cu Isus. Despre amândoi vorbise Maleahi în capitolul 3, versetul 1, și în capitolul 4, versetele 4-6, în cele din urmă versete ale Bibliei ebraice. Ilie avea să vină și să așeze iarăși toate lucrurile. Lucrul acesta îl știa toată lumea în Israel, iar **ucenicii și-au dat seama că acești doi trebuiau să fie un semn al sfârșitului apropiat, al judecății și al mântuirii**. Atunci Petru, de atâta încurcătură, a făcut o propunere. Nu știa de ce și ce spunea. Învățătorule, hai să facem pentru voi trei câte un cort fiecăruia. Ucenicii erau ca amețiți de spaimă. A-L urma pe Isus nu înseamnă a te așeza pe munte, departe de viața de zi cu zi. Dar pentru viața de zi cu zi este nevoie de **viziunea** de pe munte. Întâmplarea aceasta a fost o privire înainte, nu viața de zi cu zi a ucenicilor. Cu aceasta aveau să se întâlnească din nou foarte curând. Pe când spunea Petru acestea, a venit un nor și i-a acoperit cu umbra lui. Era prezența lui Dumnezeu Tatăl. Și din nor a venit un glas, care spunea ce se auzise deja odată la Iordan, când Isus S-a lăsat botezat: **Acesta este Fiul Meu preaiubit, mai presus de orice. Numai de El să ascultați. Nu întâi de Ilie, nu de Moise, ci de El**. Cuvintele Lui contează! Chiar mai mult decât ce ați văzut. **Ascultați de El!** Și apoi cei doi au dispărut, și se mai vedea doar Isus. **El, Rabi, Mesia, Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși, El avea să desăvârșească și să împlinească ce începuseră și prorociseră Ilie și Moise. Numai Mesia putea să întemeieze cu putere planul și Împărăția lui Dumnezeu. Dar numai prin Golgota**. Aceasta a fost o privire înainte, ca un trailer al celor ce aveau să vină. Altfel decât o intervenție politică sau militară, domnia lui Dumnezeu avea să fie întemeiată pe pământ prin cruce, prin înviere și înălțare la cer, precum și prin turnarea Duhului Sfânt la Rusalii. Când coborau apoi de pe

munte, Isus le-a poruncit cu stăruință să nu povestească nimic din ce văzuseră. Abia după ce avea să învie din morți, totul avea să fie împlinit, și atunci puteau să povestească despre aceasta, lucru pe care l-au și făcut atunci. Căci atunci aveau să fi înțeles că Hristos trebuia să sufere înainte de a intra în slava Lui. Cei trei ucenici discutau, pe când coborau, ce înseamnă aceasta: a învia din morți. Lucrul acesta îi frământa mult. Căci din Biblia ebraică ei cunoșteau doar o înviere generală a tuturor oamenilor la sfârșitul zilelor.

Despre venirea prorocului Ilie

Ucenicii îl văzuseră pe Ilie. Își aminteau de învățătorii Legii, care spuneau că înainte de sfârșit trebuie să vină Ilie. De aceea ucenicii L-au întrebat pe Isus: Dacă El era Mesia, când și unde fusese Ilie? El le-a răspuns: Negreșit, Ilie vine întâi, ca să așeze iarăși în rânduială tot poporul lui Dumnezeu. Dar, iubiții Mei ucenici, de ce mai spune atunci Scriptura și că Fiul omului trebuie să sufere multe și să fie disprețuit? Vă spun că Ilie a și venit, și anume în slujba lui Ioan Botezătorul, care a chemat poporul la pocăință. Și cu el au făcut ce au vrut. Așa cum s-a întâmplat cu Ilie, și cum este scris în 1 Împărați capitolul 19, prin împărăteasa nelegiuită Izabela. Ioan și-a pierdut viața printr-o femeie nelegiuită. Acum misiunea lui Ilie, adică a lui Ioan, era împlinită. Și Isus, al cărui înaintemergător fusese el, avea să treacă prin același lucru ca Ioan Botezătorul. Dar prin El, Cel mort și înviat, avea să vină o refacere desăvârșită a tuturor lucrurilor. Lucrul acesta nu-l înțelegea atunci încă nimeni. Așa cum odinioară Moise s-a suit pe munte, în Exodul 24 și 34, în prezența slăvită și strălucitoare a lui Dumnezeu. Cu fața strălucitoare a coborât iarăși la popor. Tot așa **Isus era adevăratul Moise**, ale cărui cuvinte sunt lege. Și Dumnezeu Tatăl întărește că trebuie să ascultăm de El. Isus și ucenicii fuseseră pe munte și acum coborau iarăși. În viața obișnuită, de fiecare zi.

Eliberarea unui băiat îndrăcit

Când au ajuns iarăși la ceilalți ucenici, acolo era o mulțime de oameni. În mijlocul ei erau ceilalți ucenici și niște cărturari, care discutau cu ei. Când L-a văzut mulțimea, a rămas uimită și L-a salutat. Venise El, despre care vorbeau toți. El i-a întrebat: Despre ce discutați? Un om din mulțime l-a zis: Învățătorule, l-am adus pe fiul meu la ucenicii Tăi. Căci are un duh mut și nu poate vorbi. Duhul acesta rău îl apucă pe fiul meu și îl trânteste la pământ. Atunci face spume la gură și scrâșnește din dinți. Apoi tot trupul i se face

țepăn ca o scândură, ca la o criză de epilepsie. Dar nu era o boală, ci stăpânire demonică. Le-am spus ucenicilor Tăi să-l scoată. Dar n-au fost destul de tari. Lucrul acesta m-a tulburat, ucenicii Tăi păreau neputincioși. Atunci Isus a zis, așa încât toți să poată auzi, și ca și cum n-ar face nicio deosebire între mulțime și ucenicii Lui: **Ce neam necredincios, care nu-L crede pe Dumnezeu în stare de nimic!** Până când trebuie să vă mai rabd? Aduceți-l la Mine! Atunci l-au adus pe băiat la El. Îndată ce duhul cel rău a văzut că Isus era Cel care îl chema la Sine, s-a zbatut și a încercat cu disperare să-și arate puterea. Căci l-a apucat pe băiat și l-a trântit la pământ, cu spume la gură. Când a văzut Isus aceasta, l-a întrebat pe tată: De câtă vreme are fiul tău boala aceasta? Din copilărie, a zis tatăl. Și uneori vrea să-l arunce în foc, alteori în apă, ca să-l omoare. Te rog, ajută-ne, dacă poți, și ai milă de noi.

Isus a răspuns: **Dacă poți? Ce vrea să însemne asta?** Celui ce crede în Dumnezeu totul îi este cu puțință! Atunci tatăl a strigat: **Cred, da – dar nu pot. Te rog, ajută-mă să mă încred pe deplin!** Cu un amestec de credință și necredință, când crezând, când îndoindu-se, stă el înaintea lui Isus. Ca noi în situațiile grele. Isus a văzut că veneau tot mai mulți oameni. Atunci a muștrătat duhul cel rău și necurat și i-a zis: Duh surd și mut, ieși din el și să nu te mai întorci niciodată în băiatul acesta. Și atunci duhul a țipat deodată și l-a zgâlțâit pe băiat încoace și încolo. Isus, Cel tare, a biruit acest duh, care se mai arăta o dată. Ultima dată, înainte să trebuiască să fugă. Băiatul era ca mort, când duhul a plecat. Așa credeau toți cei care vedeau. Dar atunci Isus l-a apucat de mână și l-a ridicat, iar băiatul s-a sculat. Cu totul normal, eliberat de acest duh chinuitor, Isus l-a adus înapoi la viață. O lecție pentru toți că El Însuși avea să învie din morți.

Apoi intrase cu ucenicii Lui într-o casă. Doar primiseră și ei de la Isus autoritate asupra demonilor, și se mirau ce se întâmplase. Când au fost singuri, L-au întrebat: De ce n-am putut noi să-l scoatem? Isus le-a răspuns: Felul acesta de duh nu poate fi scos de voi decât prin rugăciune de o deosebită stăruință. Sunt duhuri diferite, acesta este deosebit de puternic. Ați fost atât de ocupați, încât n-ați avut vreme să vă rugați? Nu cuvintele sau tehnica voastră sunt hotărâtoare, ci legătura voastră cu Mine. Disciplina în rugăciune și credința sunt hotărâtoare. Păziți-vă să vă încredeți în voi înșivă și în experiența voastră. **Trebuie să vă încredeți mereu din nou în Dumnezeu, ca să primiți mereu din nou puterea Lui.**

Provocări mai grele decât la început par să-i aștepte pe ucenici. De altfel, drumul urmărit de Isus devenea acum mai greu. Căci El avea să meargă la Ierusalim. Începea să le explice ucenicilor sfârșitul Lui. Credința este pusă tot mai mult la încercare și tocmai prin aceasta crește. Nu la începutul drumului

creдинței se cere cea mai mare credință, ci ea este întărită pas cu pas, prin provocări mereu noi, adesea tot mai mari. Când îndrăznim să ne biziim cu totul pe Dumnezeu.

A doua vestire a suferințelor Lui

Apoi au plecat de acolo și au străbătut Galileea. Și Isus nu voia să afle cineva. Pe drum îi învăța pe ucenicii Lui și le arăta limpede: **Fiul omului va fi dat neputincios în mâinile oamenilor.** Ei Îl vor omori. Și El nu va face nimic împotriva. Dar după trei zile va învia din morți. De data aceasta nu era o pildă, ci întâmplarea, la propriu și cu adevărat, care avea să se petreacă. Ucenicii n-au înțeles lucrul acesta. Cine să-L dea în mâinile lor? Le era străin și nici nu îndrăzneau să-L întrebe. Poate că le era frică să nu fie muștrați ca Petru.

Cine este cel mai mare?

Apoi au ajuns la Capernaum. În casă, i-a întrebat pe ucenicii Lui: Despre ce v-ați certat pe drum? El știa. Rușinați, niciunul n-a zis nimic. Bănuiau că lui Isus nu I-ar fi plăcut. Căci se certaseră care dintre cei doisprezece era cel mai mare și cel mai important sau avea să fie curând în împărăția lui Mesia, Învățătorul lor. Atunci Isus S-a așezat, i-a chemat pe cei doisprezece la Sine și le-a zis: Dacă vrea cineva dintre voi să fie cel dintâi, trebuie să fie cel de pe urmă: slujitorul vostru. **Isus întoarce cu susul în jos felul obișnuit de a gândi al oamenilor. Și El Însuși este în aceasta cea mai mare pildă.** Ca să le arate lucrul acesta, a chemat un copil, l-a pus în mijlocul lor și l-a luat în brațe. Copiii nu aveau în vremea aceea nicio cinste, niciun statut, puține drepturi și nu erau luați în seamă. El a zis: Cine primește un astfel de copil în Numele Meu, pe Mine Mă primește. Și cine Mă primește pe Mine, Îl primește în același timp pe Cel care M-a trimis: pe Tatăl Meu. Trebuie să te cobori, cu totul jos, și să te faci mic, când primești un copil. Când Îl primești pe Isus, Slujitorul care a fost disprețuit, trebuie să te faci mic și să te arunci cu totul în brațele lui Dumnezeu. Și să devii ca El.

Cine nu este împotriva noastră este pentru noi

Ioan I-a zis lui Isus: Învățătorule, am văzut pe cineva care scotea demoni în Numele Tău. Dar nu era dintre noi și nici nu venea după noi. De aceea l-am oprit să facă lucrul acesta. Dar Isus a răspuns: Nu-l opriți! Cine face lucruri mari în Numele Meu nu va vorbi curând de rău împotriva noastră. Cine nu este împotriva noastră este pentru noi! **Să nu credeți că voi sunteți cei mai**

importanti sau cei mai tari. Gândiți-vă la băiatul pe care nu l-ați putut ajuta. Acum îl opriți pe unul care scoate demoni. Tot așa îi spusese odată Iosua lui Moise să-i oprească pe cei doi bărbați care prorocau prin Duhul. Dar Moise a spus, în Numeri capitolul 11, versetele 26-29, că ar fi bine dacă nu doar câțiva, ci toți ar proroci. Cine vă dă să beți un pahar cu apă pentru că sunteți ai Mei își va primi negreșit răsplata pentru aceasta. De lucrul acesta voi avea Eu grijă. Căci vor fi mulți, necunoscuți, oameni care nu bat la ochi, care se fac remarcați doar pentru că dau un pahar cu apă, în Numele Meu. Și voi veți ajunge în vremuri de prigoană, când un pahar cu apă va fi pentru voi lucrul cel mai prețios al clipei. Atunci voi veți fi cei mici, la care se coboară alții.

Ademenirea la păcat și urmările ei

Și cine pune o cursă pentru credință unuia dintre acești oameni mici și neînsemnați și îl ademeneste la păcat, pentru acela ar fi mai bine să fie aruncat în mare cu o piatră de moară legată de gât. Atât de grav este pentru Isus să ademenesti pe cineva la păcat.

A-L urma pe Isus înseamnă a fi în război. Ademenirea și împotrivirea pândesc peste tot. Puterea răului este activă, și în viața tuturor ucenicilor. Nu este vorba de împlinirea de sine, ci de o atitudine clară, când răul ne ademeneste și prinde viață în noi. Dorința de a fi cel dintâi a fost o astfel de ademenire rea. **Pe drumul urmării lui Isus și al crucii se cer jertfă și renunțare la sine.** De aceea Isus spune ceva înspăimântător, care nu este spus la propriu, dar pentru aceasta nu este mai puțin serios: Și dacă propria ta mână îți devine o cursă pentru credință și te ademeneste la păcat, taie-o! Căci este mai bine pentru tine să intri ciung în viața veșnică decât să ajungi cu amândouă mâinile în iad, în focul care nu se stinge. Și dacă propriul tău picior îți devine o cursă pentru credință și te ademeneste la păcat, taie-l! Căci este mai bine pentru tine să intri șchiop în viața veșnică decât să ajungi cu amândouă picioarele în iad, în focul care nu se stinge. Dacă ochiul tău te ademeneste la păcat, scoate-l! Este mai bine pentru tine să intri numai cu un ochi în Lumea cea nouă a lui Dumnezeu, în domnia Lui veșnică, decât să fii aruncat cu amândoi ochii în iad. Acolo unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Mâna, piciorul și ochiul înseamnă omul întreg, așa cum poate fi ademenit la păcat și poate lucra spre păcat. Viața veșnică este, doar, cu mult mai importantă decât o plăcere trecătoare a păcatului. **Această chemare a lui Isus este, ca și iadul însuși, o imagine drastică a cât de în serios trebuie luate păcatul și ademenirea la păcat.** Iadul, Gheena, era un loc real, valea Hinom de la marginea de sud a Ierusalimului. O groapă de gunoi, unde ardea mereu focul și unde, din pricina resturilor, printre care erau și cadavre,

viermii găseau mereu hrană nouă. Acest loc, care în istoria lui Israel era legat de o închinare urâcioasă la idoli și de jertfirea copiilor, Îi servește lui Isus drept imaginea prin excelență a locului unde merg oamenii nedrepți și nerăscumpărați. Așa vedeau lucrurile și iudeii din zilele lui Isus. Deci El nu spusese nimic nou.

Trei cuvinte serioase despre sare în viața ucenicilor

Fiecare va fi sărat și curățit cu foc. Tot așa vor fi curățiți ucenicii și întreaga Biserică prin focul prigoanei. Întocmai cum o jertfă era atunci curățită cu sare. Sarea este un lucru bun. Dar dacă și-a pierdut puterea și efectul, cu ce să mai obții efectul sau cum să-l refaci? Fiți sarea pământului, făcând ce vă spun Eu și vorbind și lucrând cum am făcut Eu. Să aveți între voi efectul puternic al sării, trăind în pace unii cu alții. Dacă Îl urmați pe Domnul păcii, să domnească peste voi pacea Lui. Trăiți într-o părtășie plină de pace. Stați la masă și cu cei care până de curând nu voiau să vă urmeze. Și cu cei mici, care nu au nicio cinste. Încetați să vă certați pentru statutul vostru. Voi toți sunteți frați și surori.

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva ce vrei să pui în practică în viața ta?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

Ce înveți despre Isus?

Capitolul 10

Isus pe drum spre Iudeea

Apoi au pornit și au ajuns în ținutul Iudeii. Și dincolo de Iordan au venit iarăși mulți oameni la El. Ca de obicei, a folosit prilejul ca să-i învețe, căci ei Îl ascultau.

Fariseii Îl ispitesc cu întrebarea despre divorț

Unde era mulțimea, acolo era Isus. Un prilej bun pentru farisei să-L provoace înaintea tuturor. L-au întrebat cu gândul să-L facă să dea un răspuns greșit sau măcar suspect: Îi este îngăduit unui bărbat să-și lase soția? În zilele acelea erau păreri diferite între cărturari despre cum trebuie înțeles Moise. Era doar preacurvia sau orice motiv care îi dădea unui bărbat dreptul să-și lase soția? Pentru farisei era mai comod ca o femeie să poată fi alungată și din motive mai puțin importante. Ce-i drept, cu o carte de despărțire. Isus spusese că spălarea mâinilor nu este importantă, pentru că lăuntru omului era mult mai important când era vorba de necurăție. Ce avea să răspundă la întrebarea aceasta?

Isus a văzut prin atitudinea lor cu totul greșită față de divorț și o dă pe față prin întrebarea Lui: Ce a spus Moise despre aceasta? Ei au zis: Moise a îngăduit să se scrie o carte de despărțire și femeia să fie lăsată. Dar Isus le-a zis: Moise a făcut aceasta numai pentru că v-ați împietrit inimile față de Dumnezeu și față de rânduiala Lui cea bună. Voi întrebați doar ce vă puteți îngădui, ca să faceți totuși ce vreți. Nu întrebați cum îi merge femeii cu copiii ei, când este pur și simplu alungată. Ar trebui să întrebați ce vrea Dumnezeu, și nu ce mai este îngăduit cumva. Căci de la început n-a fost așa, când Dumnezeu i-a făcut pe bărbat și pe femeie. Căci bărbatul își va lăsa tatăl și mama și va deveni cu soția lui, după suflet și trup, o unitate trainică și nouă. O unitate atât de strânsă, încât nu mai sunt doi, ci una. Ce a împreunat Dumnezeu în felul acesta omul să nu despartă. Și lucrul acesta îl spusese Moise în Geneza, și așa era planul lui Dumnezeu cu căsnicia. Porunca lui Moise despre lăsarea unei femei trebuia s-o ocrotească pe femeie și să facă urmările grele ale unor astfel de despărțiri cât mai mici cu putință. O femeie alungată era fără ajutor și fără ocrotire. Moise nu a făcut din divorț sau din lăsarea femeii un lucru bun. Domnul spusese lămurit în ultima carte a Bibliei

ebraice, în Maleahi 2, versetul 16: **Eu urăsc despărțirea în căsnicie!** Fariseii înțelegeau greșit Scriptura și nu recunoșteau voia bună a lui Dumnezeu pentru căsnicie. Și, ca de atâtea ori, când erau între ei într-o casă, ucenicii L-au întrebat despre divorț. El le-a zis: Cine își lasă soția și se căsătorește cu alta preacurvește față de ea. Și tot așa este dacă femeia își lasă bărbatul și se mărită cu altul. Aceasta este preacurvie față de el.

Isus contrazice ce socoteau fariseii că este după Scriptură. Ucenicii s-au mirat. Dar Isus arată limpede cum arată domnia lui Dumnezeu în Împărăția Lui. Acolo sunt valabile poruncile Lui, ordinea creației Lui, care sunt întotdeauna spre binecuvântare. Nu este vorba de ce a îngăduit Moise, ci de ce este voia lui Dumnezeu.

Isus și copiii

Femeile și copiii erau adesea maltratați și violați, pentru că în societatea aceea dominată de bărbați nu aveau niciun glas. Așa cum Isus, în chestiunea divorțului, ia apărarea femeii și o ocrotește de bunul-plac, tot așa Se îndreaptă acum spre copii. Căci mamele își aduceau copiii la El, ca să Se atingă de ei. Dar ucenicii s-au răstit la ele să nu mai facă așa ceva. Abia le dăduse Isus lecții despre ce ar trebui să **învețe de la copii**, în lăudăroșenia lor. Isus a văzut foarte bine cum se purtau ucenicii. Și nu l-a plăcut deloc. Le-a zis: **Lăsați toți copiii să vină la Mine și să nu-i opriți niciodată!** Adevărat vă spun: Cine nu primește Împărăția lui Dumnezeu cum primești un copil, făcându-se el însuși mic, nu va intra deloc în Împărăția aceasta. Și i-a strâns în brațe și i-a binecuvântat, punându-și mâinile peste ei și binecuvântându-i.

Bogatul și viața veșnică

Când au ieșit iarăși și erau pe drum, a venit unul, a căzut în genunchi înaintea Lui pe drumul prăfuit și l-a pus o întrebare arzătoare: Bunule Învățător, **ce trebuie să fac ca să primesc viața veșnică?** De ce Mă numești bun? Numai Unul singur este bun, și Acela este Dumnezeu! Poruncile Lui le știi: Să nu ucizi, să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci mărturisire mincinoasă și să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta. Atunci el a zis: Învățătorule, toate acestea le-am păzit din tinerețea mea. Când l-a văzut Isus așa înaintea Lui și a auzit ce spunea, l-a iubit. Dar era ceva hotărâtor care îi lipsea, căci Isus vedea în inima lui. I-a zis: **Îți lipsește un lucru ca să ai viața veșnică: vinde tot ce ai și dă-le săracilor. Atunci vei avea o comoară în cer. Viața veșnică! Și apoi vino și urmează-Mă.** Când a auzit lucrul acesta, s-a întristat și a plecat îngrozit de la Isus. Cererea aceasta era prea radicală

pentru el, căci avea foarte multe averi. Cu averile acestea nu putea să cumpere viața veșnică. Păzise toate poruncile pe care le pomenise Isus. Dar porunca dintâi și cea mai mare, să-L iubească pe Dumnezeu și să-L pună pe primul loc în viața lui, pe aceasta o uitase. Avea îi era mai importantă decât Dumnezeu. Atunci Isus S-a uitat în jur, la ucenicii Lui, care văzuseră aceasta, și a zis: Cât de greu le este celor care au bogății și averi să intre în Împărăția lui Dumnezeu! Ucenicii s-au speriat de cuvintele acestea. Nu era Împărăția lui Dumnezeu deschisă pentru toți? Dar Isus o spune încă o dată: Copii, cât de greu este să intri în Împărăția lui Dumnezeu! Mai ușor trece o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu. Bogatul se încrede în averea lui, nu-i lipsește nimic, iar Împărăția lui Dumnezeu nu-i oferă prea mult, din punctul lui de vedere. Atunci ucenicii au rămas cu totul uluiți și ziceau unii către alții: **Atunci cine mai poate fi mântuit?** Atunci Isus S-a uitat la ei și a zis: Lucrul acesta este cu neputință la oameni, dar nu la Dumnezeu. **Pentru Dumnezeu totul este cu putință. El poate mișca orice inimă să creadă Evanghelia și să Mă urmeze.**

Merită să-L urmezi pe Isus?

Petru a fost adânc atins de aceste cuvinte ale lui Isus. Ei înșiși lăsaseră totul și Îl urmaseră. Va ajunge aceasta ca să primească viața veșnică? Ce câștigăm noi, de fapt, întreabă Petru, dacă am lăsat totul ca să Te urmăresc? Isus a răspuns: Nu este nimeni care să-și fi lăsat, pentru Mine sau pentru Evanghelie, casa, frații sau surorile, mama sau tatăl, copiii sau ogoarele și să nu primească înșutit. Încă din vremea aceasta, în viața de acum, case, frați, surori, mame, copii și ogoare – dar împreună cu prigoane. Iar sigur și pentru totdeauna, viața veșnică în veacul viitor, al slavei Lumii celei noi a lui Dumnezeu. Aici se vede acel „deja acum – dar încă nu” al Împărăției. Viitorul Lumii celei noi a lui Dumnezeu lucrează deja acum în prezentul vremii de acum. Înșutitul nu este un câștig material în vremea de acum, ci o părtășie bogată la comunitatea, ca într-o familie, a ucenicilor și la bunurile lor.

Dar mulți din cei dintâi vor fi cei de pe urmă. Și mulți din cei de pe urmă în viața aceasta vor fi cei dintâi în viața veșnică ce va veni. Ce vedem în viața aceasta nu trebuie neapărat să corespundă cu ce este în realitate pentru Dumnezeu. Dumnezeu privește în inimi și va cinsti ce îi place cel mai mult, pe cel care, în viața aceasta, L-a pus pe El înaintea tuturor lucrurilor.

Isus vorbește a treia oară despre moartea Lui

Ei – Isus, cei doisprezece și alte femei și alți bărbați care Îl urmau pe Isus – erau pe drum, urcând din valea Iordanului spre Ierusalim. Isus mergea singur înaintea lor. Când L-au văzut mergând înaintea lor, s-au înspăimântat. Înfățișarea Lui îi umplea de frică. Ceva nu era în regulă. Era atât de altfel decât de obicei. Atunci i-a luat la Sine pe cei doisprezece și le-a spus ce avea să I se întâmple în Ierusalim. Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și ale cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte și Îl vor da în mâinile neamurilor. Își vor bate joc de El, Îl vor scuipa, Îl vor bate cu biciul și Îl vor omorî. Dar după trei zile va învia.

Cearta pentru cele mai bune locuri în Împărăție

Atunci vin cei doi frați, Iacov și Ioan, fiii lui Zebedei, cu o cerere îndoielnică la Isus: Învățătorule, avem o rugămintă către Tine. Te rugăm, împlinește-ne-o. Isus întreabă: Ce vreți să fac pentru voi? Dă-ne, când va începe Împărăția Ta cea slăvită, să ședem la dreapta și la stânga Ta. Isus le-a răspuns: Habar n-aveți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care îl voi bea Eu? Sau să fiți botezați cu botezul cu care voi fi botezat Eu? Ca să poți ocupa acest loc de cinste al biruinței, trebuie să bei acest pahar al suferinței și să treci prin acest botez cumplit al suferinței. Fără să se gândească prea mult, ei au zis: Putem. Isus le zice iarăși: Paharul pe care îl beau Eu îl veți bea. Cu botezul suferinței, pe care îl rabd Eu, veți fi botezați. Dar a ședea la dreapta și la stânga Mea nu atârână de Mine să hotărâsc, ci este pentru cei pentru care a fost pregătit. Doar v-am spus: Cei de pe urmă vor fi cei dintâi. Când au auzit cei zece această discuție și cererea celor doi ucenici, s-au mâniat pe ei.

Adevărata măreție în Împărăție

Atunci Isus i-a chemat pe toți la Sine și i-a învățat ceva important: Știți bine că stăpânitorii popoarelor le asupresc fără încetare. Cei puternici au obiceiul să-și folosească puterea în interes propriu și s-o folosească rău, ca să-și păstreze poziția de putere. Între voi, în familia ucenicilor, să nu fie niciodată așa. Cine vrea să fie mare între voi trebuie să fie slujitorul tuturor. Cine vrea să fie cel dintâi între voi să fie robul tuturor. Căci măsura lui Dumnezeu este invers. Ea se arată prin Fiul omului, care n-a venit să I se slujească. **El a venit să slujească și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți. Viața Lui va fi „dată în schimb” pentru răscumpărarea și eliberarea multora din robia păcatului și a morții.**

Orbul Bartimeu este vindecat

Isus și ucenicii Lui au ajuns la Ierihon. În cetate se strânsese o mulțime mare în jurul lui Isus și al ucenicilor. Ea L-a urmat când au ieșit iarăși din cetate, spre Ierusalim. Acolo ședea un cerșetor orb, în nădejdea că va primi milostenie de la pelerinii care mergeau la praznicul Paștelui (Pesah) la Ierusalim. Bartimeu era numele lui, fiul lui Timeu. Atunci a auzit că era acolo Isus din Nazaret. Și îndată a început să strige: **Fiul lui David, Isuse, ai milă de mine!** Auzise de mai multe ori despre Isus și despre ce făcuse El. Nădăjduse în clipa aceasta. Și acum clipa sosise. Dar oamenii nu l-au ajutat. Nu l-au dus la Isus. Mai rău: l-au certat să tacă. Dar el striga și mai tare. **Salvatorul, Mântuitorul lumii, l-a auzit.** Isus S-a oprit și a zis: Cheamați-l! Îndată îl cheamă pe orb și îi spun: Ai noroc. Scoală-te, te cheamă. Vrea să te vadă! El și-a lăsat mantaua să cadă, a sărit în picioare și a alergat la El. Isus i-a zis: Ce vrei să fac pentru tine? Orbul I-a zis: Domnul și Învățătorul meu, să vad! Liniștește-te, a zis Isus. Pentru că te-ai încrezut așa în Mine, credința ta te-a vindecat. Și îndată a putut să vadă limpede. Apoi a vrut să rămână cu Isus. Cu Mântuitorul lui. L-a urmat, când Isus a mers mai departe, urcând la Ierusalim. Tuturor celor care Îl urmează, tuturor ucenicilor, trebuie să li se deschidă ochii ca să vadă că Isus trebuia să meargă la Ierusalim ca să sufere și să-și dea acolo viața ca preț de răscumpărare pentru mulți. **Viața Lui ca preț de răscumpărare, pentru eliberarea și răscumpărarea multora din robia diavolului, a păcatului și a egoismului!** Ioan și Iacov erau orbi cu privire la suferință și la moarte și se gândeau doar la putere. Când Isus i-a întrebat, întocmai ca pe Bartimeu, ce să facă pentru ei, ei au vrut tronul. Bartimeu ședea în praf și căuta mântuirea.

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva, poate și ceva ce vrei să pui în practică în viața ta?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

Ai întrebări sau ceva ce n-ai înțeles? Scrie-le!

Capitolul 11

Isus intră călare pe un măgar în Ierusalim și este primit ca Împărat

Când Isus Se apropie cu ucenicii Lui de Betfaghe și Betania, lângă Muntele Măslinilor, a trimis înainte doi dintre ucenicii Lui cu o însărcinare. Trebuiau să găsească în satul de alături un măgar tânăr, un mânz, pe care nu încălecase încă niciun om. Dezlegați-l și aduceți-l la noi. Și dacă vă întreabă cineva: Ce înseamnă asta, ce faceți acolo? Atunci spuneți: Domnul are nevoie de el și îl va trimite înapoi în curând. Cei doi au găsit mânzul legat, afară, la ușă. L-au dezlegat. Cei care stăteau acolo au zis, cum era de așteptat: Ce faceți acolo? Ei au răspuns întocmai cum le spusese Isus. Și i-au lăsat.

Apoi au adus măgărușul la Isus, și-au pus hainele pe el, și Isus a încălecat pe el. Apoi Isus a intrat călare pe mânz în cetatea marelui Împărat. El, Împăratul păcii, smerit, călare pe un măgar, cum prorocise prorocul Zaharia în capitolul 9, versetul 9. Ucenicii dăduseră de înțeles că El este Hristosul. Multe vorbeau în favoarea aceasta, iar oamenii I-au pregătit o primire vrednică. Și-au așternut hainele pe drum înaintea Lui, ca semn al cinstei cuvenite unui împărat. Ca un covor. Alții au rupt ramuri verzi și le-au așternut pe drum. Mulți oameni, printre ei o mulțime mare de pelerini care veniseră cu Isus din Galileea, mergeau înaintea Lui, iar alții, care veneau în urmă, strigau tare: Osana – lăudat să fie Dumnezeu! Binecuvântat este Cel ce vine din însărcinarea lui Dumnezeu! În sfârșit a venit Împărăția lui David! Lăudat să fie Dumnezeu în cer! Cum spune Psalmul 118, versetul 26. Dar Isus a tăcut, căci misiunea Lui nu era – așa cum arătase limpede de atâtea ori – să devină împăratul care să elibereze Israelul pe cale militară și politică. Crucea Îi stăpânea viața și Împărăția. Și pe cei care aveau să-L urmeze. Peste numai o săptămână avea să-Și ducă crucea afară din cetate, la Golgota. Când Îl aclamăm pe Isus, atunci ca pe Acela care a venit să moară pentru păcatele noastre, nu ca pe acela care ne-a adus cinste. Trebuie să-L salutăm mai întâi ca pe Cel care Își dă viața pentru Împărăția lui Dumnezeu, nu ca pe cel care zidește împărăția lui David.

În cetate, strigătele de bucurie amuțesc repede. Isus a mers direct la Templu și S-a uitat acolo împrejur. Seara a părăsit cetatea, ca mulți alți pelerini veniți la praznicul Paștelui, ca să înnopteze în localitățile din jur. S-a întors cu ucenicii Lui la Betania.

Vechiul Israel și Templul lui – un smochin fără roade

A doua zi dimineată, când mergeau iarăși la Ierusalim, lui Isus I-a fost foame. De departe a văzut un smochin cu frunze verzi, cum este normal primăvara. S-a dus la el, să găsească în el smochine timpurii. Dar n-a găsit niciuna, numai frunze. Nu era încă vremea smochinelor târzii. Atunci ucenicii L-au auzit spunându-i pomului: Nimeni să nu mai mănânce vreodată rod din tine!

Niciodată în altă parte n-a rostit Isus astfel de cuvinte. Cuvintele Lui au putere să binecuvânteze, să vindece, să învețe, dar și să judece. Vizita Lui la Templu și ce avea să învețe și să facă acolo corespunde faptei simbolice de la smochin. Israel și centrul lui monumental, Templul, ca loc al identității lui, aveau să ajungă curând la sfârșit și să facă loc unui lucru nou.

Isus îi alungă pe negustori din Templu

Când a ajuns la Ierusalim, a mers direct la Templu. Acolo a început să-i scoată afară, în jurul Lui, pe cei care cumpărau și pe cei care vindeau. Mesele schimbătorilor de bani și ale vânzătorilor de porumbei le-a răsturnat. Nu îngăduia să treacă nimeni cu vreun lucru prin Templu.

Apoi i-a învățat pe toți cei care văzuseră aceasta: Nu spune Scriptura în Isaia capitolul 56, versetul 7: Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele? Dar voi ați făcut din ea un loc care le ține afară pe popoare, în loc să le invite. Casa aceasta ați făcut-o casa voastră. Ca să vă sărbătoriți pe voi înșivă. O peșteră de tâlhari ați făcut din Casa lui Dumnezeu.

Templul ajunsese o peșteră de tâlhari. Limesc, condus și organizat de tâlhari, care declaraseră Templul ascunzișul și teritoriul lor. Unde erau valabile regulile lor. Cum spusese deja Ieremia în capitolul 7, versetul 11: Minciuna, furtul, uciderea, preacurvia, jurământul strâmb – aceasta este imaginea tristă a celor răspunzători de Templu. Astfel, Templul și-a pierdut pentru totdeauna chemarea.

Isus a întrerupt prin acțiunea Lui slujba jertfelor pentru scurt timp. Prin aceasta a arătat simbolic judecata asupra Templului și sfârșitul slujbei jertfelor. **Acțiunea Lui nu arată spre refacere, ci spre sfârșit.** Templului avea să i se întâmple ca smochinului. Templul nu mai era ce trebuia să fie. Vremea lui se apropia de sfârșit. Avea să facă loc unui Templu nou, duhovnicesc, din care aveau să facă parte oameni din toate popoarele. Lucrul acesta l-au auzit preoții cei mai de seamă și cărturarii. Erau scoși din fire și au luat hotărârea să-L omoare. Isus îi dăduse de rușine cu o singură propoziție. Ei erau tâlharii care făcuseră din Templu ascunzătoarea lor. Se temeau de influența pe care o

avea Isus asupra poporului. Ea creștea de la o zi la alta. Căci oamenii erau adânc impresionati de învățătura Lui. Acțiunea lui Isus în Templu va fi prilejul pentru care, până la urmă, I se face proces lui Isus. Cu moartea ca urmare.

Smochinul s-a uscat – contează rugăciunea, credința și iertarea – nu o clădire a Templului

A doua zi dimineată, pe drum spre cetate, au trecut iarăși pe lângă smochin. Era uscat de tot. Petru își aduce aminte, când vede pomul, și Îi zice lui Isus: Rabi, uite, smochinul pe care l-ai blestemat. S-a uscat. Isus i-a răspuns: Credința contează! Încredeți-vă în Dumnezeu! Căci un lucru este sigur: Dacă cineva nu se îndoieste în inima lui, ci crede, poate să-i spună muntelui acestuia: Aruncă-te în mare!, și se va face. Așa este cu adevărat: Orice lucru veți cere când vă rugați, credeți că-l veți primi, și se va face. Și când stați împreună și vă rugați, iertați mai întâi pe cei împotriva cărora aveți ceva, ca și Tatăl din cer să vă poată ierta greșelile voastre. Și să vă asculte astfel rugăciunile.

Muntele despre care vorbea Isus era muntele Sionului, cu Templul lui, în care Dumnezeu nu mai locuia. Credința adevărată și dorința de a ierta sunt mai importante decât o clădire care mai slujește doar identității naționale. **Rugăciunea, credința și iertarea sunt semnele noii comunități a lui Isus. Această comunitate avea să devină adevărata casă de rugăciune, noul Templu duhovnicesc, alcătuit din toți cei care Îl urmează pe Isus, din toate popoarele.**

Întrebarea cărturarilor despre autoritatea lui Isus de a-i alunga pe negustori din Templu

Isus vine cu ucenicii Lui a treia zi la Ierusalim. Pe când umblă prin Templu, vin la Isus niște bărbați nu tocmai prietenoși dispuși. Erau preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii. Ei Îi zic: Cine Ți-a dat autoritatea și dreptul să faci aici în Templu ce ai făcut ieri? Isus le-a răspuns: Și Eu vreau să vă întreb ceva. Răspundeți-Mi, și vă voi spune cu ce autoritate fac aceste lucruri. Întrebarea Mea pentru voi: Botezul lui Ioan era de la Dumnezeu sau de la oameni? Ce ziceți? Atunci și-au băgat capetele laolaltă și se gândeau ce să răspundă. Mulți oameni stăteau în jurul lor. Se gândeau: dacă ar zice „de la Dumnezeu”, de ce atunci nu crezuseră? Dacă ar zice că era de la oameni, atunci trebuiau să se teamă de mulțime. Ea era sigură că Ioan fusese un proroc, trimis de Dumnezeu. În cele din urmă au zis cu glas mic, din motive

tactice: Nu știm. Atunci Isus le-a zis: Atunci nici Eu nu vă spun cu ce autoritate fac aceste lucruri. Așa, în a treia zi a ultimei săptămâni dinaintea răstignirii Lui, înfruntarea deschisă n-a avut loc. Înțelepciunea lui Mesia i-a mai oprit încă pe ucigașii Lui. Dar încordarea se simțea totuși.

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva ce poți pune în practică în viața ta?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

Ai întrebări despre text? Ceva ce n-ai înțeles? Scrie-le!

Capitolul 12

Pilda viei date în arendă și a vierilor răi – Israel ca vie și conducătorii lui răspunzători, vierii violenți: răspunsul indirect la întrebarea despre autoritatea lui Isus – El este Fiul preaiubit, El este piatra din capul unghiului

Apoi Isus a început să le vorbească în pilde oamenilor din Ierusalim, locuitorilor cetății și multilor pelerini din toată țara. Un om a sădit o vie, a împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc și a zidit un turn de pază în vie. A dat-o în arendă unor vieri și a plecat într-o călătorie în străinătate. După o vreme, stăpânul și-a trimis robul ca să primească partea cuvenită din **roade**. Dumnezeu căuta la poporul Său roade adevărate ale ascultării și ale închinării. Dar arendașii l-au bătut și l-au trimis înapoi cu mâinile goale. Apoi a trimis iarăși pe unul. Dar pe acela l-au rănit la cap și l-au ocărât urât. Pe următorul chiar l-au omorât. Și iarăși și iarăși stăpânul viei a trimis oameni să-și ia partea. A dat dovadă de o îndelungă răbdare neobișnuită. Totuși: pe unii i-au omorât, iar pe alții i-au bătut. O tradiție nenorocită, îndărătnică, de sute de ani.

Atunci stăpânul și-a zis: Ce mai pot face acum? Îl voi trimite pe **singurul meu fiu preaiubit**. Măcar pe el îl vor respecta. Dar arendașii viei, care se purtau ca și cum totul ar fi fost al lor, și-au zis: El este moștenitorul. Veniți să-l omorâm și pe el. Atunci via va fi a noastră pentru totdeauna. Aceasta este o mare amăgire de sine; via va fi întotdeauna a stăpânului. Și când a venit, l-au prins și l-au ucis. Apoi l-au aruncat afară din vie.

Atunci Isus a întrebat: Ce va face proprietarul și stăpânul viei? Va veni, îi va pune să-i omoare pe arendași și va da via altora. Vi se par toate acestea necunoscute? N-ați citit în Sfânta Scriptură, în Psalmul 118, versetul 22: Piatra pe care constructorii, conducătorii duhovnicești ai poporului, au aruncat-o la o parte fără grijă, a ajuns piatra din capul unghiului, cea mai importantă piatră pentru toată zidirea Templului. Lucrul acesta vine de la Domnul și este minunat în ochii noștri! Dumnezeu Și-a îndreptățit Fiul. L-a întărit ca Mesia dumnezeiesc. Când a spus aceasta, ei erau cu atât mai hotărâți să-L prindă și să-L omoare. Dar frica de mulțime, ai cărei conducători erau de fapt, i-a oprit. Înțeleseseră foarte bine că pilda aceasta era despre ei. Ei erau arendașii care, în trecut, îi respinseseră, îi bătuseră și îi omorâseră mereu pe toți trimișii stăpânului. Ei erau răspunzători, ca conducători ai poporului, de lipsa de

roade. Pilda aceasta nu avea nevoie de explicație, nici pentru mai-marii poporului, nici pentru ucenici. Deși acum, prin această pildă, li se mai arată încă o dată îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, inimile lor se împietresc încă o dată și își atrag judecata, care a venit în anul 70 d.Hr. Și L-au lăsat iarăși în pace și s-au retras din nou.

O întrebare-capcană explozivă: trebuie să plătim bir Cezarului?

Apoi mai-marii trimit iarăși, cu gând viclean și rău, câțiva farisei și irodieni la Isus. Numai un astfel de gând putea să aducă la un loc aceste două grupuri. Ei plănuiesc să-I întindă o cursă. Lăudându-L cu sarcasm, Îi zic: Învățătorule, știm că ești sincer și obiectiv și nu vorbești pe placul nimănui. Ție nu-Ți pasă cum Te văd oamenii. Tu înveți numai ce vrea Dumnezeu de la noi. Spune-ne: Este drept ca noi, iudeii, poporul lui Dumnezeu, să plătim bir împăratului roman, Cezarului? Să plătim sau nu? Întrebarea aceasta, pusă în curtea Templului în vremea praznicului Paștelui, cade într-o atmosferă încinsă, explozivă, în care iudeii tânjeau după libertate și după eliberarea de sub romani. Ce avea să spună despre aceasta Cel care fusese primit ca Mesia? Dacă era de acord cu plata birului, puteau să-L dea de gol ca pe un colaboraționist laș, care trădează identitatea iudaică. Dacă respingea plata birului, lucrul acesta putea fi adus ca acuzație de răscoală politică împotriva Romei. Oricare răspuns ajungea, singur, ca să-L învinuiască sau să-L scoată din joc. Dar Isus le-a văzut fătărnicia. De ce această întrebare-capcană? Dați-Mi un dinar, ca să văd moneda aceasta. El Însuși nu avea niciunul. Nu oricine avea unul. Cei care întrebau, da. Ei plăteau cu grijă birul. I-au dat un dinar. El îi întreabă: Al cui chip este pe moneda aceasta? Ei zic: Chipul Cezarului, Tiberiu, fiul lui Augustus. Atunci Isus le-a zis: **Atunci dați înapoi Cezarului ce este al Cezarului și dați-I lui Dumnezeu ce I se cuvine lui Dumnezeu.** Atunci ei au rămas peste măsură de uimiți. Îi lăsase încă o dată fără grai. În chip genial, Isus deosebește sfera Cezarului, banii birului și politica de Împărăția lui Dumnezeu. În fața Dumnezeului lui Israel, împăratul roman abia dacă are vreo însemnătate. Isus Îl pune pe Dumnezeu mai presus de toate; Lui I se cuvine întotdeauna ascultarea deplină și cea dintâi. Lângă El nu există nicio valoare absolută. **Nu răscoala violentă împotriva Romei, ci ascultarea de Dumnezeu este adevărata așteptare a Împărăției lui Dumnezeu.** A plăti bir nu este o contradicție cu aceasta. Iar a-i da înapoi Cezarului ce este al lui este chiar o răscoală pasivă, fără violență. A da înapoi în sensul de a nu mai cumpăra și vinde cu el. Ascultarea de Dumnezeu, cu trupul și cu viața, rămâne datoria cea dintâi și cea mai importantă. Nimeni nu l-a putut face nimic.

O întrebare-capcană despre înviere

Au venit la El și saducheii, care susțin că nu există înviere. L-au întrebat: Învățătorule, Moise a scris: Dacă moare fratele cuiva și lasă o soție fără copii, omul acela să ia de soție pe văduva fratelui său și să-i ridice urmași fratelui său. Să zicem că erau odată **șapte frați**. Cel dintâi s-a căsătorit, dar a murit înainte ca el și soția lui să aibă urmași. De aceea fratele lui mai mic s-a căsătorit cu femeia. Dar și el a murit înainte să aibă urmași. La fel și al treilea. Niciunul dintre cei șapte frați n-a lăsat urmași. La urmă, după toți cei șapte frați, a murit și femeia. La **înviere: a căruia dintre ei va fi soție femeia?** Căci fusese soția tuturor celor șapte frați. Isus le-a zis: Nu vă rătăciți tocmai pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu? Căci, când vor învia, nu se vor mai însura, nici nu se vor mai mărita. Ci vor fi ca îngerii din ceruri. Nașterea și înmulțirea oamenilor nu vor mai exista în lumea cea nouă a lui Dumnezeu. Cât despre învierea morților – n-ați citit în cartea lui Moise cum i-a vorbit Dumnezeu din rug: Eu sunt Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacov? **El nu este un Dumnezeu al morților, ci al celor vii.** Vă rătăciți foarte tare. Avraam, Isaac și Iacov trăiesc deja acum în lumea cerească de dincolo și vor învia când Se va întoarce Isus. Moartea nu are ultimul cuvânt, ci viața care vine de la Dumnezeu. Unul dintre cărturari a venit la ei. Auzise cum discutau și cât de bine răspunsese Isus. De aceea L-a întrebat pe Isus: Care este cea mai mare dintre toate poruncile?

Întrebarea despre porunca dintâi

Care este cea mai mare dintre toate poruncile? Isus a răspuns: Porunca cea mai mare este: **Ascultă, Israele: Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn. Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta. A doua este aceasta: Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!**

Nu este altă poruncă mai mare decât acestea două. Cărturarul I-a zis: Bine ai răspuns, Învățătorule, ai spus adevărul: El este Singurul și nu este altul afară de El. Și a-L iubi din toată inima, din toată priceperea și din toată puterea și a-l iubi pe aproapele ca pe tine însuși este mai mult decât toate arderile de tot și toate jertfele. Când a văzut Isus că răspunsese cu pricepere, i-a zis: Nu ești departe de Împărăția lui Dumnezeu. Și nimeni nu mai îndrăznește să-L mai întrebe.

Întrebarea despre Hristos

Isus a zis, pe când învăța în Templu: Cum pot spune cărturarii că Unsul este Fiul lui David? David însuși a zis, călăuzit de Duhul Sfânt: Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale. David Îl numește Domn; cum poate fi atunci fiul lui? Și mulțimea cea mare atârna cu încordare de buzele Lui. Isus nu este Mesia doar pentru că este Fiul lui David. El este în același timp mai mult. Este Domnul lui David, pentru că este Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, care era înainte de David. Privind înainte, David Îl cinstește pe Isus în Psalmul 110. Lucrul acesta îl pierduseră din vedere cărturarii sau nu-l văzuseră niciodată așa.

Avertizare față de cărturari

În învățătura Lui, El a sfătuit: Păziți-vă de cărturari, care umblă în robe frumoase și le place să fie salutați în piețe. Ei râvnesc scaunele de cinste în sinagogi și la ospete. Cei care înghit casele văduvelor și, de ochii lumii, se roagă deosebit de lung vor primi o osândă mai aspră. Căci ei cunoșteau Scripturile și vor fi fără scuză. Deșertăciunea, simbolurile de statut și rugăciunile lungi nu fac pe nimeni evlavios. Isus critică aspru grupul cărturarilor. Mai aspru decât pe toți ceilalți, pentru că ei se lăudau că cunosc Scripturile și, prin aceasta, voia lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu și fățarnicia, ca și ipocrizia, nu au nimic în comun.

Darul văduvei sărace

Și Isus a șezut în fața cutiei darurilor și Se uita cum aruncau oamenii darurile lor; mulți bogați aruncau mult. Atunci a venit o văduvă săracă, singură, și a aruncat doi bănuți de aramă, adică un codrant. Isus i-a chemat pe ucenicii Lui la Sine și le-a zis: Adevărat, un lucru vă spun: Această văduvă săracă a aruncat în cutia darurilor mai mult decât toți cei care au aruncat ceva înaintea ei. **Căci toți au aruncat o parte din prisosul lor, dar ea, din lipsa ei, a aruncat tot ce avea, tot ce avea ca să trăiască.** Acesta este un punct culminant al învățăturii lui Isus. Să nu strângi prețuire înaintea oamenilor, ci înaintea lui Dumnezeu. A te dărui Lui – aceasta găsește Isus la văduva aceasta săracă și aceasta laudă.

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva ce vrei să faci în viața ta?

Ce te entuziasmează la Isus?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El! Spune-
I cât de mult Îl admiri!

Ai întrebări? Scrie-le!

Capitolul 13

Cuvântarea despre vremea sfârșitului: distrugerea Templului

Când ieșea Isus din clădirea Templului, unul dintre ucenici I-a zis: Învățătorule, nu este o clădire măreață, din pietre uriașe! Isus i-a răspuns, și toți au auzit: Vezi toate clădirile acestea ale Templului? Nu va rămâne piatră pe piatră. Totul va fi distrus până în temelii. Apoi au trecut prin valea Chedronului, dincolo, pe Muntele Măslinilor, care era mai înalt. De acolo se deschidea o priveliște impresionantă asupra Templului. Atunci patru dintre ucenici, Petru, Iacov, Ioan și Andrei, au venit singuri la Isus și L-au întrebat: Când va fi aceasta, când va fi distrus Templul? Și care este semnul că toate acestea se vor întâmpla?

Începutul durerilor nașterii din vremea sfârșitului

Isus le-a răspuns altfel decât ar fi dorit ei și decât am dori noi: Luați seama să nu vă amăgească nimeni și să nu vă ducă în rătăcire! Căci mulți vor veni și vor spune că ei sunt Hristosul. Și mulți vor fi amăgiți. Mulți se vor încrede în ei cu ușurință. Dar revenirea Mea va fi altfel. Când veți auzi de războaie, ici și colo, să nu vă spăimântați. Așa trebuie să vină. Și așa va rămâne până la sfârșit. Când veți auzi și veți trăi toate acestea, nu va fi încă sfârșitul. Într-o lume neîmpăcată, un popor se va lupta cu altul și o împărăție o va ataca pe alta. Vor fi cutremure de pământ și foamete. Dar acesta este abia începutul sfârșitului. Acestea sunt durerile nașterii, începutul durerilor la nașterea Lumii celei noi. Cu distrugerea Templului în anul 70, de către Titus, începe o reacție în lanț a necazurilor, care ține până la arătarea vizibilă a lui Isus la sfârșitul zilelor.

Prigoană și necaz peste tot, până la sfârșit

Luați seama la voi înșivă! Nu vă uitați și nu ascultați doar în jur, ci uitați-vă la voi înșivă! Pe voi, ucenicii Mei, vă vor da în mâna judecătorilor. Veți fi biciuiți și bătuți, pentru că sunteți martorii Mei. Veți sta înaintea stăpânitorilor și a împăraților din pricina Mea. Spre mărturie pentru ei, ca să audă de Numele Meu. Nu numai lor, ci tuturor popoarelor de pe tot pământul trebuie să li se vestească vestea bună înainte de revenirea Mea. Când veți ajunge la judecată, nu vă îngrijorați dinainte ce să răspundeți și

cum să vă apărați. Spuneți ce vă va da Dumnezeu în clipele acelea. Căci nu voi vorbiți, ci Duhul Sfânt. Va fi greu pe tot pământul pentru martorii și ucenicii Mei. Un om își va trăda fratele și îl va da astfel la moarte. Tații, pe copiii lor. Copiii își vor trăda părinții și îi vor da la moarte. Fac lucrul acesta pentru că au folose de pe urma lui sau ca să nu pățească ei înșiși nimic. **Voi, prietenii Mei, veți fi urâți de toți oamenii din pricina Numelui Meu. Răbdați! Până la sfârșit. Până când voi veni iarăși. Cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.**

Necaz în Ierusalim, în timpul vieții ucenicilor

Dar când veți vedea urâciunea pustiirii stând acolo unde nu trebuie să stea – cine citește să ia aminte! –, atunci cei din Iudeea să fugă în munți; cine este pe acoperișul casei să nu mai ia nimic din casă; și cine este la câmp să nu se mai întoarcă să-și ia haina. Pentru femeile însărcinate și pentru cele care alăptează va fi deosebit de greu. Rugați-vă să nu fie iarna! Căci vremea aceea va fi cea mai rea, mai rea decât tot ce a fost înainte și tot ce va fi după. Dacă n-ar fi scurtat Domnul vremea aceea, nimeni n-ar scăpa. Dar din pricina aleșilor Săi a scurtat vremea aceea. Dacă vă va zice cineva: „Iată, Hristosul este aici!” sau: „Iată-L acolo!” – să nu credeți, căci se vor ridica Hristoși falși și proroci falși și vor face semne și minuni și vor încerca să-i ducă în rătăcire pe cei aleși. **Deci luați seama, căci v-am spus totul dinainte.**

Arătarea Fiului omului, Isus Hristos

În zilele de după necazul cel mare din toată lumea, va veni deodată vremea. Voi veni iarăși. Vizibil pentru toți oamenii. Vestit dinainte, fără puțință de a fi confundat, prin zguduiuri cosmice și politice. Soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina. Stelele vor cădea din cer. Da, puterile cerurilor vor fi clătinate. Aceste semne, cum n-au mai fost niciodată, vestesc venirea imediată a lui Mesia în slavă.

Atunci oamenii Îl vor vedea pe Fiul omului venind pe cer, pe nori. Cu mare putere, autoritate și strălucire slăvită. Arătarea Lui va opri totul în loc. O bucurie de nedescris la ucenicii Lui, spaimă, uimire și zguduire la toți ceilalți. Își va trimite îngerii în toate părțile lumii, ca să-și strângă poporul ales, pe ucenicii Lui, de pe tot pământul. Îi va salva din toate necazurile. Așa cum Israel se strângea, în zilele lui Isus și mai înainte, în jurul Templului, tot așa se va strânge atunci, la începutul noii creații, poporul lui Dumnezeu din toată lumea în jurul Fiului lui Dumnezeu, Cel umilit și înălțat.

Smochinul

O asemănare este smochinul: când ramurile i se fac fragede și dau frunzele, cunoașteți că vara este aproape. Tot așa, când se vor întâmpla aceste lucruri, să știți că nu va mai dura mult. Adevărat vă spun: Neamul acesta, acest soi de oameni fără Dumnezeu, va dăinui până la sfârșit, până la revenirea Mea. Până se va împlini tot ce am spus. Vor trăi alături de cei aleși, îi vor necăji și îi vor prizoni. Dar la sfârșit vor pieri și vor fi judecați pentru totdeauna.

Cerul și pământul sunt trecătoare, dar cuvintele Mele rămân în veac. Orice s-ar întâmpla și oricât de amenințătoare ar fi dușmănia celor care se împotrivesc lui Isus și ucenicilor, Isus va veni iarăși și Își va împlini făgăduințele.

Când se va întâmpla aceasta nu știu nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl.

Fiți întotdeauna gata! – căci nu știți când va veni vremea.

Un om pleacă în călătorie

Este ca un om care, înainte să-și părăsească casa ca să plece în călătorie, dă fiecăruia dintre robii lui o însărcinare anume și îi poruncește portarului să vegheze. Vegheați dar, căci nu știți când va veni stăpânul casei – seara, la miezul nopții sau dimineața –, ca nu cumva, venind deodată, să vă găsească dormind. Ce vă spun vouă, le spun tuturor: **Vegheați!**

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva, ceva ce vrei să faci în viața ta?

Ce te entuziasmează la Isus?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El! Spune-I cât de mult Îl admiri!

Ai întrebări? Ți-e ceva neclar? Scrie-le!

Capitolul 14

Uneltirea și complotul preoților celor mai de seamă

Peste două zile începeau Paștele și Praznicul Azimilor. Hotărârea preoților celor mai de seamă și a cărturarilor era atât de mare, încât căutau cu înfrigurare un vicleșug ca să-L prindă și să-L omoare. Isus le pusese sub semnul întrebării întreaga existență. Trebuia îndepărtat. Dar aveau nevoie de un motiv pe care să-l accepte și poporul. Căci poporul Îl prețuia. Trebuia să se întâmple cât mai repede, ca să nu se întâmple în timpul praznicului, căci atunci s-ar fi stârnit o răscoală în popor.

Ungerea lui Isus în Betania

Isus era oaspete în Betania, la Simon Leprosul. Acesta era unul care fusese vindecat de Isus. În timpul mesei a îndrăznit să intre o femeie, care avea în mână un vas de alabastru cu mir de nard curat, de mare preț. A rupt gâtul vasului și i-a turnat lui Isus mirul pe cap. Era o situație ciudată pentru toți cei de față. Femeia aceasta își arăta prețuirea față de Isus într-un fel unic. Ea este o opoziție izbitoare față de cei care plănuiau să-L omoare. La masă se lăsase o tăcere plină de evlavie. Isus a lăsat să se întâmple totul, ca și cum ar fi fost rânduit dinainte. Dar atunci ucenicii s-au indignat. Ce rost are risipa aceasta?, își ziceau unii altora. Mirul acesta scump s-ar fi putut vinde cu mai mult de 300 de dinari, iar banii să fi fost dați săracilor. 300 de dinari erau aproape plata pe un an a unui lucrător. Și o muștrau cu asprime pe femeie. Dar Isus a zis: Lăsați-o în pace! De ce o puneți în încercătură? Ea a făcut un lucru bun față de Mine. Pe săraci îi veți avea întotdeauna cu voi și, ori de câte ori vreți, le puteți face bine. Și chiar faceți-o! **Dar pe Mine nu Mă mai aveți multă vreme cu voi. Ea a făcut ce a putut și Mi-a uns dinainte trupul pentru îngropare.** Și vă încredințez: Oriunde în lume va fi făcută cunoscută vestea bună, se va vorbi și despre ce a făcut femeia aceasta. Vestirea veștii bune în toată lumea trebuia să cuprindă toate învățăturile și întâmplările trăite cu Isus, deci și această întâmplare, căreia Isus îi dă o însemnătate deosebită și de durată.

Ce n-a observat nimeni: Isus era Săracul, care nu avea nimic. Și, pe deasupra, un Suferind, care avea să moară de moarte violentă. Fapta bună a ei Îi place lui Isus și Îi aduce bucurie. Ce părea atât de fără rost și de risipitor

este o lovitură în plin a faptelor bune. Căci într-adevăr avea să lipsească vremea și avea să fie cu neputință să-L ungă pe Isus cel mort. Ea luase lucrurile înainte în mod concret. Și, spre deosebire de ucenici, ea îi presimțise moartea și o prețuise.

Iuda devine trădător

După aceea, unul dintre cei doisprezece, Iuda sicarul, s-a dus la preoții cei mai de seamă și s-a oferit să-L dea pe Isus în mâinile lor. Ei s-au bucurat foarte mult. Un prilej mai bun nici nu și-l puteau închipui. I-au făgăduit bani pentru aceasta. De atunci căuta un prilej potrivit să-L trădeze pe Isus și să le dezvăluie unde Se afla.

Pregătirile pentru cina de Paști

A venit cea dintâi zi a săptămânii de praznic, în care se mănâncă numai pâine nedospită. Ziua în care se jertfesc mieii de Paști. Aceștia trebuiau mâncați înăuntrul zidurilor Ierusalimului.

Paștele amintește în fiecare an de eliberarea poporului Israel din Egipt. Cu Moise drept conducător și cu mielul de Paști, al cărui sânge a fost uns pe stâlpii ușilor. Așa a fost cruțat Israel de judecată. Istoria aceasta se repetă în zilele lui Isus într-un fel mai înalt și, în același timp, mai adânc. Isus face minuni ca Moise și este El Însuși mielul de Paști, a cărui viață este dată ca preț de răscumpărare pentru mulți. Acum este vorba de salvarea de o judecată mai mare. Acum a venit clipa în care Isus, în sens figurat, stă ca Moise în fața Mării Roșii și Se înfruntă cu ceva cum nu se poate mai amenințător.

Atunci ucenicii L-au întrebat pe Isus: Unde vrei să-Ți pregătim cina de Paști? Isus i-a trimis pe doi dintre ei cu însărcinarea: Duceți-vă în cetate! Acolo veți întâlni un om care duce un ulcior cu apă. Mergeți după el până intră într-o casă și spuneți-i stăpânului casei: Învățătorul nostru întreabă: Ce odaie îmi poți pune la dispoziție, ca să mănânc acolo cina de Paști cu ucenicii Mei? Atunci el vă va arăta o odaie mare, la etaj, așternută cu perne și gata pregătită pentru sărbătoare. Acolo să pregătiți totul pentru noi. Cei doi s-au dus în cetate. Au găsit totul așa cum le spusese Isus și au pregătit cina de Paști. Pregătirile acestea trebuie făcute așa, pentru că Isus trebuie să rămână ascuns cu ucenicii Lui, din pricina planurilor de atentat și a unui trădător din propriile rânduri.

Cina de Paști – trădătorul este și el acolo

Când s-a făcut seară, Isus a venit acolo cu cei doisprezece. În timpul mesei a zis: Vă încredințez: Unul dintre voi Mă va trăda – unul care mănâncă acum cu Mine. Ei s-au întristat și au început să-L întrebe unul după altul: Doar nu te gândești la mine? Isus a răspuns: Unul dintre voi, cei doisprezece, o va face; unul care își întinge pâinea cu Mine în aceeași strachină. Fiul omului trebuie, ce-i drept, să moară, după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!

Așezarea Cinei Domnului

Acum Isus rânduiește pentru cei care Îl urmează o cină nouă, care sărbătorește **Legământul cel nou** prin El Însuși. Și, în același timp, lasă în urmă pentru totdeauna vechea cină de Paști, expresia Legământului celui vechi. În timpul mesei, Isus a luat o pâine, a rostit peste ea rugăciunea de binecuvântare, a frânt-o în bucăți și le-a dat-o cu cuvintele: **Luați, acesta este trupul Meu!** Apoi a luat paharul, a rostit peste el rugăciunea de mulțumire, li l-a dat și pe acesta, și toți au băut din el. Și le-a zis: **Acesta este sângele Meu, care se varsă pentru mulți. Este sângele Legământului celui nou.** Vă spun: Nu voi mai bea vin până îl voi bea nou în ziua când va fi început domnia lui Dumnezeu. Moartea Mea prin mâna mai-marilor și a neamurilor nu este sfârșitul Meu. Eu voi trăi! Împărăția lui Dumnezeu vine! Apoi, cum se obișnuia la Paști, au cântat psalmii Hallel, 115–118, și au ieșit spre Muntele Măslinilor.

Isus merge, ca „mai marele Moise”, înaintea celor doisprezece. El merge înaintea lui Israel, ba chiar înaintea întregii lumi. Ca să înfrunte un asupritor de robi mai mare decât vechiul Faraon al Egiptului. Intră într-o furtună și într-o frică mai mari decât atunci, la Marea Roșie. Ca să ducă lumea în libertate. **Cina Domnului, frângerea pâinii, este felul unic și adânc, perceput cu simțurile, de a ne aminti, la o masă, ce a suferit și ce a câștigat Isus prin luptă pentru ei. Pentru lumea întreagă.**

Dăruirea Lui de bunăvoie la moarte pe cruce este adevăratul și mai marele Miel de Paști, al cărui sânge răscumpără pentru totdeauna, curăță de păcate și sfințește. Și întemeiază un legământ veșnic. Cina Domnului de astăzi nu este o jertfire mereu nouă a lui Isus în simbolurile cinei. Pâinea și vinul sunt simboluri. Ele vorbesc, în sens figurat, ca sprijin pentru aducere aminte și, în același timp, ca vestire a lucrării de mântuire a lui Isus, prin

jertfirea trupului Său real. Prezența duhovnicească și nevăzută, dar la fel de reală, a lui Hristos este garantată oriunde se ține această cină de pomenire. Dar ea este la fel de prezentă acolo și la cei care se adună la El, chiar și fără să țină această cină.

Petru se va lepăda de Isus

Toți Mă veți părăsi, le-a zis Isus, căci este scris în prorocul Zaharia, capitolul 13, versetul 7: Voi bate Păstorul, și oile se vor risipi. Dar după învierea Mea voi merge înaintea voastră în Galileea, ca Păstorul vostru cel bun. Acolo ne vom vedea. Atunci Petru l-a zis: Chiar dacă toți Te vor părăsi – eu niciodată! Te încredințez, i-a răspuns Isus, că tu chiar în noaptea aceasta, înainte să cânte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori. Nu!, a răspuns Petru cu toată hotărârea. Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine! Niciodată nu mă voi lepăda de Tine! Același lucru l-au spus cu tărie și toți ceilalți. Părerea lor despre ei înșiși se va risipi ca fumul, când primejdia de moarte va fi acolo, peste puțin timp. Marcu încurajează Biserica prigonită din Roma să rămână statornică în suferință. Și îl încurajează pe fiecare să nu-și caute puterea și curajul în sine însuși.

Ghetsimani – lupta de rugăciune a lui Isus pe viață și pe moarte

Au ajuns într-o livadă de măslini, care se numea Ghetsimani. Numele înseamnă teasc de untdelemn. Era la poalele Muntelui Măslinilor. Isus le-a zis celor doisprezece: Rămâneți aici, cât Mă rog Eu! Pe Petru, pe Iacov și pe Ioan i-a luat cu El. L-au cuprins o frică și o groază cumplite și le-a zis: Sunt atât de apăsător din pricina celor ce vin peste Mine. Sufletul Meu este în chinurile morții. Rămâneți aici cu Mine și vegheați! Cu Mine! Apoi a mers câțiva pași mai departe și S-a aruncat la pământ. Se ruga lui Dumnezeu cu glas plin de groază, ca, dacă ar fi cu puțință, să-L scutească de ceasul acesta greu. Ava, Tată, a zis El, Ție toate Îți sunt cu puțință! Scutește-Mă de a bea paharul acesta! Ia paharul acesta al suferinței de la Mine. Dar să se facă ce vrei Tu, nu ce vreau Eu.

Paharul acesta al suferinței însemna să cadă în mâinile păcătoșilor, să fie dat neputincios în mâinile lor și ale puterilor întunericului. Să poarte păcatele multora. Și, la sfârșit, să fie biruit de moarte, marele vrăjmaș. Această umilire făcea parte din voia Tatălui pentru mântuire. Altfel nu putea exista mântuire decât intrând în acest ceas al judecății și suferindu-l până la capăt. Prin moartea Lui crudă pe cruce trebuia câștigată prin luptă mântuirea pentru toți. Eliberarea de păcat, de moarte și de diavol, cărora Isus li Se dă cu

toate urmările. Toate acestea le sunt ascunse ucenicilor în ceasul acela. Ei nu înțeleg ce se petrece aici. Chiar și noi privim cu groază această scenă de necrezut, și ne lipsesc cuvintele ca s-o prețuim măcar pe departe și s-o înțelegem în adâncimea ei. Apoi S-a întors la ucenici și a văzut că adormiseră. Atunci i-a zis lui Petru: Simone, dormi? N-ai putut să veghezi nici măcar un singur ceas? Nu voiai tu chiar să-ți dai viața pentru Mine? Apoi le-a zis tuturor: Vegheați și rugați-vă, ca să fiți tari în încercarea care vine. Duhul din voi este plin de râvnă, dar firea voastră omenească este slabă. Pe ea nu vă puteți bizui. A doua oară S-a dus Isus și S-a rugat cu aceleași cuvinte ca mai înainte. Când S-a întors, dormeau iarăși. Ochii li se îngreunaseră. Și nu știau ce să-I răspundă. Când S-a întors Isus a treia oară, le-a zis: Tot mai dormiți și vă odihniți? Ajunge acum, a sosit ceasul! Acum Fiul omului este dat în mâinile oamenilor, ale păcătoșilor. Sculați-vă, haidem să mergem; iată că a sosit cel care Mă trădează.

Trei rugăciuni ale Fiului către Ava al Său n-au fost ascultate. Paharul n-a fost luat. Ascultător, Isus Se predă celor ce aveau să vină. Patimile care încep aici – Isus este prins în Ghetsimani – Fiul le trece singur până la capăt: tot ce I se face și tot ce înseamnă puterea întunericului. Și totuși rugăciunile Lui sunt ascultate. Dar abia când paharul este gol. Cel târziu la înviere, strigătul Lui fierbinte este ascultat. Isus lasă în urmă pentru totdeauna toate suferințele.

Isus este prins

Abia spusese aceasta, că a venit Iuda, unul dintre cei doisprezece ucenici, cu o ceată mare de oameni înarmați. Aveau săbii și ciomege și erau trimiși de preoții cei mai de seamă, de învățătorii Legii și de bătrâni. Trădătorul se înțelese cu ei asupra unui semn: Pe care îl voi săruta la salut, acela este. Pe Acela să-L prindeți și să-L duceți sub pază bună. Așa că Iuda s-a dus îndată la Isus. Rabi!, a strigat el și L-a sărutat. Atunci L-au înșfăcat și L-au prins. Cu o viclenie lașă vin noaptea, cât se poate de neobservați. Dovada de dragoste sarcastică a lui Iuda deschide privirea spre o prăpastie omenească a întunericului. **El reprezintă inima pierdută și întunecată a omenirii nerăscumpărate.** Unul dintre bărbații care erau cu Isus a scos sabia. A lovit în robul marelui preot și i-a tăiat o ureche. Lucrul acesta nu putea decât să-I displacă lui Isus, care primește paharul Tatălui fără violență și fără împotrivire. Tocmai faptul că nu folosește violența arată cum este Dumnezeu cu adevărat. Într-o umilire fără seamăn, Isus este mâna întinsă a lui Dumnezeu. Nu spre judecată, ci spre mântuire. Isus le-a zis bărbaților: Sunt Eu un tâlhar, de ați ieșit cu săbii și ciomege să Mă prindeți? Doar eram în fiecare zi la voi în Templu și învățam acolo. Atunci nu M-ați prins. Dar

trebuie să se împlinească ce a spus dinainte Scriptura despre Mine. **Atunci toți ucenicii Lui L-au părăsit și au fugit.** Un tânăr venea după Isus. Își aruncase pe trup doar o mantie de in, și, când au pus mâna pe el, și-a lăsat mantia și a fugit gol. Se presupune că aici autorul, Marcu, se descrie pe sine însuși.

Isus înaintea Sinedriului iudeu – osândirea Lui

L-au dus pe Isus la marele preot. Acolo s-au adunat toți preoții cei mai de seamă, toți bătrânii sfatului și învățătorii Legii. Petru mergea după Isus de departe. Apropierea de mai înainte nu mai este. A ajuns până în curtea dinăuntru a palatului. Acolo ședea cu slujitorii și se încălzea la foc. Preoții cei mai de seamă și tot Sinedriul, marele sfat al iudeilor, căutau să-L împovăreze pe Isus prin mărturii, ca să-L poată osândi dinainte la moarte; dar n-au reușit. Mulți martori mincinoși au mărturisit, ce-i drept, împotriva lui Isus, dar mărturiile lor nu se potriveau. Atunci s-au ridicat câțiva și au susținut: Noi L-am auzit zicând: Eu voi strica Templul acesta, zidit de oameni, și în trei zile voi zidi altul, care nu este făcut de oameni. Dar nici mărturiile lor nu se potriveau între ele. Atunci marele preot însuși s-a sculat, pentru că se temea că nu se va găsi nicio acuzație temeinică, pe care s-o poată susține și poporul. A ieșit în mijloc și L-a întrebat pe Isus: Nu ai nimic de spus la ce aduc oamenii aceștia împotriva Ta? Dar Isus tăcea și, ca Robul care suferă, n-a zis niciun cuvânt. Atunci marele preot L-a întrebat de-a dreptul: **Ești Tu Hristosul, Salvatorul făgăduit, Fiul Celui binecuvântat?** Din unele cuvinte ale lui Isus, pe care le rostise în public și care poate ajunseseră până la Ierusalim, și din ce spusese în public în Ierusalim în ultimele zile, se născuse această întrebare. Și ea mergea până la capăt. Și acum avea să explodeze bomba. **Eu sunt, a zis Isus, și Îl veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta Celui Atotputernic și venind pe norii cerului!** Atunci marele preot și-a rupt haina și a zis: Ce nevoie mai avem de martori? Ați auzit voi înșivă cum L-a hulit pe Dumnezeu. Se ridică pe Sine la cinste dumnezeiască și Îi răpește astfel lui Dumnezeu cinstea. Isus nu pretinde doar că este Mesia, ci, ca Fiul, că este egal cu Dumnezeu. Care este hotărârea voastră? Toți într-un glas au declarat că El este vrednic de moarte. După Legea lui Moise, hula împotriva lui Dumnezeu se pedepsea cu moartea. Unii au început să-L scuipe pe Isus. I-au aruncat o pânză peste cap, ca să nu vadă nimic; apoi L-au lovit cu pumnii și ziceau: Cine a fost? Doar Tu ești proroc! Apoi L-au luat în primire slujitorii judecătorei și I-au dat palme. Toți cei de față, de la mai-mari până la slugi și cei care se țin doar după alții, nu cred în pretenția Lui de a fi Mesia și Fiul lui Dumnezeu. Pentru toți, El este doar un hulitor. Dar, pentru că este o

persoană cunoscută și iubită de popor, ei nu pot și nu au voie să aducă la îndeplinire osânda la moarte. De nevoie, au trebuit să se îndrepte spre guvernatorul roman Pilat.

Petru se leapădă de Învățătorul lui

Petru era încă jos, în curte. A trecut pe acolo o slujnică a marelui preot. Când l-a văzut pe Petru la foc, s-a uitat mai bine la el și a zis: Și tu erai cu Isus acela din Nazaret! Petru a tăgăduit: N-am habar; nu știu deloc despre ce vorbești! Apoi a ieșit afară, în pridvor. În clipa aceea a cântat un cocoș. Slujnica l-a zărit iarăși pe Petru acolo și le-a zis celor de față: Și acesta este dintre ei! Dar el a tăgăduit iarăși. Puțin după aceea, cei de față au început din nou: Sigur că ești dintre ei, doar și tu ești din Galileea, de unde vine Nazarineanul! Graiul tău te dă de gol! Atunci Petru s-a lăsat dus până la un jurământ: Să mă pedepsească Dumnezeu, dacă mint! Nu-L cunosc pe omul despre care vorbiți. În clipa aceea a cântat cocoșul a doua oară, și Petru și-a adus aminte că Isus îi spusese: Înainte să cânte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori și vei spune că nu Mă cunoști. Atunci a început să plângă. Îi era rușine cât de repede se prăbușise în nimic tot jurământul lui de credincioșie. Ce i s-a întâmplat lui i se poate întâmpla oricărui creștin!

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva, ceva ce vrei să faci în viața ta?

Ce te entuziasmează la Isus?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El! Spune-I cât de mult Îl admiri!

Capitolul 15

Isus înaintea guvernatorului roman Pilat – procesul scurt

Vineri dis-de-dimineață s-au sfătuit preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii, da, tot marele sfat al iudeilor, Sinedriul. Au hotărât să-L dea pe Isus în mâinile guvernatorului roman Ponțiu Pilat. Căci ei înșiși nu puteau nici să rostească, nici să aducă la îndeplinire o osândă la moarte. Totuși, nu puteau fi siguri 100 la sută că Pilat le va urma hotărârea. Așa că L-au legat pe Isus și L-au dus legat din casa marelui preot, din cartierul esenienilor, la Pilat. I L-au predat, în nădejdea că Îl va osândi repede la moarte. Reședința lui Pilat era de obicei în Cezareea. Dar în vremea praznicului stătea, din motive de siguranță, la Ierusalim. Cu ostașii lui locuia probabil în palatul lui Irod. Pilat L-a întrebat pe Isus fără ocolișuri: **Ești Tu Împăratul iudeilor?** Tu o spui, I-a răspuns Isus. Răspunsul afirmativ al lui Isus îi dă lui Pilat de gândit dacă lucrul acesta ar putea însemna o primejdie pentru situația politică. Dar preoții cei mai de seamă Îl învinuiau de multe lucruri. Pilat se mira că Isus nu răspundea la niciuna dintre învinuirile lor. Așa că L-a întrebat: Nu răspunzi? Nu Te aperi? Iată de câte lucruri Te învinuiesc! Dar Isus n-a zis nimic, spre marea mirare a lui Pilat. Isus Se predă rolului de Rob care suferă, ascultător de Tatăl. Tăcerea și pasivitatea Lui arată că Domnul istoriei, Dumnezeu Însuși, urmărește un plan tainic, căruia Fiul i Se supune în ciuda celei mai mari împotriviri și a suferinței.

Baraba este eliberat – Isus este osândit la moarte

Era obiceiul ca la praznicul Paștelui să fie eliberat un întemnițat al romanilor. Și anume acela pe care îl voiau iudeii. Era unul, Baraba, care într-o răscoală omorâse un om. Acum poporul, ațâțat de mai-marii iudeilor care voiau să-L nimicească pe Isus, a venit la Pilat. Își cerea dreptul de a fi eliberat un întemnițat ales de ei. Pilat a văzut prilejul să-L elibereze pe Isus, nevinovat în ochii lui. Așa că a întrebat: Vreți să vă eliberez pe Împăratul iudeilor? Era o vorbă batjocoritoare. Voia oare să schimbe părerea mulțimii? Îi era limpede că preoții cei mai de seamă Îl dăduseră în mâinile lui din pizmă. Aceștia ațâțaseră poporul să ceară eliberarea ucigașului Baraba. Pilat nu s-a lăsat și a zis poporului: Ce să fac atunci cu Acela pe care Îl numiți Împăratul iudeilor? Dar poporul striga ca ieșit din minți: **Răstignește-L!** Pilat a întrebat: Care este

crima Lui? Ce rău a făcut? Atunci ei strigau și mai tare: **Să fie răstignit!** Pilat voia să-i facă poporului, ca în fiecare an, pe plac și l-a eliberat pe ucigașul Baraba, care abia își putea crede norocul întâmplător. Din pricina unor purtări lipsite de tact față de iudei, Pilat era oarecum constrâns să cedeze. Ar fi fost acum cât se poate de nepotrivit pentru el să nu facă voia iudeilor. Ca să-și ocrotească poziția de putere, îl jertfește pe nevinovatul Nazarinean în locul unui sicar, al unui terorist, care este dușman al Romei. Pe Isus L-a dat pe mâna voii lor, a pus să fie biciuit și a poruncit să fie răstignit. Pilat este, până la urmă, răspunzător de răstignire. Dar împreună cu el sunt toți iudeii care nu și-au recunoscut Mesia sau n-au vrut să-L recunoască.

Batjocura și brutalitatea ostașilor romani

Ostașii L-au dus pe Isus în curtea dinăuntru a palatului. Toată cohorta de ostași a fost adunată, ca să asigure ordinea și liniștea în timpul răstignirii. Ostașii trupei de execuție cunoșteau procedura și au făcut din ea un spectacol. L-au îmbrăcat pe Isus cu o mantie roșie și I-au pus pe cap o cunună din spini. Apoi L-au salutat cu cinism pe Isus cel chinuit și plin de sânge: Plecăciune, Împăratul iudeilor! Îl loveau în cap cu o trestie, ca să-I înfigă cununa de spini în pielea capului. Îl scuipau și îngenuncheau în batjocură înaintea Lui, ca să I se închine. După ce au terminat cu acest spectacol nespus de nedrept, L-au îmbrăcat iarăși cu hainele Lui, ca să pornească la drum spre locul răstignirii.

Pe drum spre locul răstignirii

Îl scot apoi afară pe Isus din Nazaret cel osândit, ca să-L răstignească. Lemnul trebuie să-l ducă singur cel osândit. Dar El este prea slab, iar în ochii ostașilor este prea mare primejdia să moară înainte. Biciuirea cu curele de piele, în care erau prinse bucăți ascuțite de os, I-a sfâșiat lui Isus spatele și I-a pricinuit deja o mare pierdere de sânge și dureri cumplite. De aceea îl silesc pe Simon din Cirena, care tocmai trecea pe acolo, să-I ducă crucea. El, tatăl lui Alexandru și al lui Rufus, venea tocmai de la câmp.

Golgota – Isus este răstignit

Îl duc la locul de execuție, în afara porților Ierusalimului. Un loc care se numește Golgota, tradus: locul Căpățânii. Ostașii I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, ca să-I amorțească puțin durerile. Dar El nu l-a luat. L-au răstignit. Îi bat mâinile în cuie pe bârna transversală și ridică crucea. Aceasta s-a întâmplat între ora 9 și ora 12. Pe haina Lui, călăii au tras la sorți

cine s-o ia. Lucrurile celor osândiți erau ale ostașilor. Vina pentru care era executat era scrisă pe o tăbliță, sus pe cruce: **Isus, Împăratul iudeilor**. Aceasta era învinuirea adusă de Pilat, care făcea din El un posibil răzvrătit. În același timp era o ironie sarcastică pentru iudei. Căci era o afirmație adevărată, pe care mai-marii trebuiau s-o înghită, deși voiseră s-o împiedice. Totodată au fost răstigniți împreună cu Isus doi luptători militanți pentru libertate, tovarăși de-ai lui Baraba. Unul la stânga și celălalt la dreapta Lui. Răstignirile erau pentru romani o rutină de intimidare. Această metodă de execuție nu era doar ca să aducă la îndeplinire o osândă la moarte. Era vorba de distrugere și de intimidare. Privit din afară, Isus era una dintre multele victime ale strategiei romane de intimidare. Răstignirea lui Isus nu era un caz deosebit. Oamenii care treceau pe lângă cruce dădeau din cap și Îl batjocoreau: Ha, Tu, care voiai să strici Templul și să-l zidești iarăși în trei zile? Dacă poți, atunci coboară acum de pe cruce și eliberează-Te. Tot așa își băteau joc și preoții cei mai de seamă și cărturarii, care își atinseseră în sfârșit ținta: Pe alții i-a mântuit, i-a vindecat și i-a făcut sănătoși, dar pe Sine nu Se poate mântui. Dacă este Hristosul cel făgăduit, Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, ca să credem!

Dacă S-ar fi coborât acum Isus de pe cruce – ceea ce Îi era, desigur, cu puțință –, S-ar fi dovedit un Mesia fals. Căci numai prin cruce era cu puțință să fie adevăratul Mesia, adevăratul Hristos. Batjocura mai-marilor și cuvintele lor, să Se coboare de pe cruce, au fost pentru Isus o mare ispită. Tocmai pentru că Îi era cu puțință și ar fi putut să le arate tuturor că avea autoritate. Dar chiar pentru ei și pentru toți a rămas pe lemnul acesta până a murit. Și cei doi tâlhari răstigniți împreună cu El Îl batjocoreau. Îl batjocoreau pentru că nu Se împotrivesc și rămâne pasiv. Ei, dimpotrivă, înjură și blestemă. Suferința, și prigoana, nu trebuie puse pe seama neputinței lui Dumnezeu. Ci în felul acesta, și nu altfel, Își întinde Dumnezeu puterea și slava – prin umilire, suferință și prigoană. În aceasta se vede cum este Dumnezeu. Altfel decât oamenii, care, spre deosebire de El, caută puterea, folosesc violența și îl exploatează pe cel mic. În umilirea lui Isus, Dumnezeu Își descoperă inima!

Isus moare

Cam de la ora 12 la amiază până după-amiaza la ora 15, un întuneric gros s-a lăsat peste toată țara, ba chiar peste toată lumea. Această întâmplare a naturii, despre care s-a mărturisit, este simțită de oameni ca și cum s-ar destrăma universul. Nu o eclipsă de soare, ci un întuneric care strigă că se întâmplă ceva unic, ce n-a mai fost niciodată și nu se va mai întâmpla niciodată așa. Ca

odinioară în întunericul din Egipt, când au murit întâii născuți prin judecata lui Dumnezeu. Aici moare Întâiul născut al lui Dumnezeu și ia asupra Sa judecata în locul multora. O atmosferă apocaliptică. Isus în chinurile morții, părăsit de Dumnezeu și de oameni, izgonit, disprețuit, chinuit, răstignit. Se întâlnește cu puterea întunericului. Devine jertfa pentru păcatul lumii. EL poartă povara pe care noi n-o putem purta niciodată. Spre sfârșitul întunericului, pe la ora 15, Isus a strigat cu glas tare: Eloi, Eloi, lama sabactani! Tradus din aramaică, sunt cuvintele de început ale Psalmului 22: **Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?** Când L-au auzit unii strigând, au zis: Îl cheamă pe Ilie. Atunci unul a alergat și a adus un burete plin cu oțet, l-a pus într-o trestie ca să l-î țină la buze. Și zicea: Să vedem dacă vine Ilie să-L salveze. Isus a scos un strigăt tare și Și-a dat duhul. În clipa aceea, perdeaua care despărțea în Templu Locul sfânt de Locul preasfânt s-a rupt în două, de sus până jos. Însemnătatea Templului și necesitatea lui sunt desființate pentru totdeauna de Dumnezeu, cu mâna Lui. Ceva nou și mai bun a început la cruce!

Sutașul roman și ucenicele lui Isus

Sutașul roman, care răspundea de răstignire și stătea în fața crucii, a fost atins adânc în sufletul lui aspru. Supraveghease deja multe răstigniri. Dar când a văzut și a auzit cum a murit Isus, fără să-și blesteme dușmanii, ba chiar iertându-i, a îngăimat cuvintele: **Cu adevărat, omul acesta era Fiul lui Dumnezeu.** Un roman este, în toată această Evanghelie, singurul care spune aceste cuvinte și mărturisește că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Aceasta au văzut-o și femeile care priveau nu departe de cruce. Voiau să știe ce se întâmpla cu Rabi al lor. Ele stăteau lângă cruce, spre deosebire de ucenici, care fugiseră, în afară de Ioan. Printre ele erau Maria din Magdala, Maria, mama lui Iacov cel mic și a lui Iose, și Salome. Acestea Îl urmaseră pe Isus în Galileea și Îi slujiseră. Dar acolo erau și multe alte femei care Îl urmau, care merseseră după Isus din Galileea până la Ierusalim. Niciun ucenic nu se vedea – femeile erau acolo, prietene adevărate ale lui Isus.

Crucea îi desparte pe prietenii lui Isus de dușmanii Lui. Fiecare trebuie să-și pună întrebarea de ce parte a crucii stă. Sutașul roman este o dovadă că poți schimba tabăra și că ai voie să ajungi la aceeași cunoaștere ca el.

Isus este pus în mormânt

Când s-a făcut seară și Sabatul începea la apusul soarelui, Iosif din Arimateea a intrat cu îndrăzneală la Pilat și a cerut trupul lui Isus. Voia să-L îngroape.

Era un membru cu vază al sfatului și aștepta Împărăția lui Dumnezeu. Era un ucenic ascuns, cel puțin un admirator al lui Isus. Pilat s-a mirat când a auzit că Isus murise deja. Uneori treceau zile până să moară cei răstigniți. A pus să fie întrebat sutașul de la cruce, ca să fie sigur. Acesta i-a confirmat, și astfel i-a dat lui Iosif trupul lui Isus. Iosif a cumpărat o pânză de in subțire. L-a coborât cu grijă de pe cruce. L-a înfășurat în pânză. L-a pus în mormântul lui nou, care era săpat în stâncă. Apoi a prăvălit piatra cea mare a mormântului la intrarea peșterii. Două ucenice ale lui Isus s-au uitat cu atenție unde L-a pus. Erau Maria Magdalena și Maria, mama lui Iose. Clipe triste, să privești și să nu mai poți face nimic decât să te împaci cu moartea lui Rabi.

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva, ceva ce poți pune în practică în viața ta?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

Ai întrebări? Scrie-le!

Capitolul 16

Trei femei plănuiesc să ungă trupul lui Isus cu mir

Când a trecut Sabatul, sâmbătă seara, și trupul lui Isus zăcea deja de o zi în mormântul cel nou al lui Iosif din Arimateea, trei femei au cumpărat miresme scumpe și bine mirositoare, ca să-L ungă pe Isus: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salome. Voiau să-I aducă iubitului lor Mesia o ultimă datorie și o ultimă cinste. Duminică foarte devreme, în ziua întâi a săptămânii, tocmai când răsărea soarele, vin la mormânt. Se gândeau cine să le prăvălească într-o parte piatra grea de tone a mormântului, ca să poată intra în mormânt. Nu se așteptau la nimic neobișnuit și voiau doar să-și îplinească trista datorie. Când ajung, văd uimite că piatra uriașă și rotundă a mormântului este deja prăvălită. Când intră în mormânt, se înspăimântă. Un tânăr îmbrăcat în alb șade la capătul unde ar fi trebuit să zacă trupul. Ca și cum tânărul acesta le-ar fi așteptat, le zice: Nu vă înspăimântați! Îl căutați pe Isus din Nazaret, care a fost răstignit. Nu mai este aici. Căci a fost înviat din moarte. Iată locul unde Îl pusese. Și acum duceți această veste de bucurie ucenicilor Lui. Și mai ales lui Petru, care este foarte deprimat din pricina lepădării lui. El merge înaintea voastră în Galileea, cum spusese înainte de moartea Lui. Acolo Îl veți întâlni și Îl veți vedea.

Dar ele au ieșit în fugă din mormânt și au fugit. Le-au cuprins tremurul și spaima. Și n-au îndrăznit să-i spună nimănui nimic despre aceasta. O frică mare le cuprinsese.

„Învierea lui Isus lasă în urmă groaza prezenței de neînchipuit, copleșitoare, a lui Dumnezeu. Prezența simțită a lui Dumnezeu se poate citi pe fețele femeilor. Cititorul trebuie să știe: această relatare a unor martori nu este doar o simplă istorie, ci este vorba de **intervenția adevărată a lui Dumnezeu în istorie.**”

Cel înviat Se arată

În ziua întâi a săptămânii, dis-de-dimineață, Isus S-a arătat mai întâi de toți Mariei Magdalena. Din ea scosese șapte demoni. Ea s-a dus îndată și le-a vestit ucenicilor, care se jeleau și plângeau. Când Maria le-a spus că El trăiește și că L-a văzut, nu au crezut-o deloc. După aceea, Isus S-a arătat altor doi ucenici, într-un alt chip decât înainte de moartea Lui, pe când mergeau pe

drum spre casă, la țară. Și ei, după ce L-au întâlnit, s-au întors îndată și le-au vestit celorlalți. Dar nici pe ei nu i-au crezut, ca nici pe Maria. Apoi Isus i-a întâlnit chiar pe cei unsprezece, pe când mâncau împreună. I-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu-i crezuseră pe martorii pe care El îi întâlnise.

Însărcinarea dată de Isus

Apoi Isus le-a zis: Duceți-vă în toată lumea! Propovăduiți Evanghelia Împărăției la toată făptura! Toți trebuie s-o audă! Toți trebuie să creadă! Cine va crede și se va boteza va fi mântuit. Cine nu va crede va fi osândit. Pe cei care cred îi vor însoți aceste semne supranaturale ale puterii și ale Împărăției lui Dumnezeu și ale Evangheliei: În Numele Meu vor scoate demoni și vor elibera oameni. Vor vorbi în limbi noi. Vor lua în mână șerpi veninoși și îi vor scutura de pe ei. Dacă li se va da să bea ceva otrăvitor, pentru că cineva vrea să-i omoare, nu le va face rău. Își vor pune mâinile peste cei slabi și bolnavi, și ei se vor face sănătoși.

Înălțarea la cer

După ce le-a vorbit ucenicilor Săi, Domnul Isus a fost luat sus la cer, înaintea ochilor lor. **Acolo a șezut la dreapta lui Dumnezeu.** Isus, înviat pentru nemurire, este răsplătit pentru viața Lui și pentru suferințele morții Lui și Se întoarce la Tatăl Său, în lumea cerească. Ucenicii au plecat și au propovăduit Evanghelia pretutindeni. Domnul însoțea această propovăduire, așa cum spusese, și le întărea cuvântul prin semne și minuni.

Ce te atinge în aceste întâmplări, ce îți mișcă inima:

Ce este nou pentru tine:

Ai învățat ceva, ceva ce poți pune în practică în viața ta?

Pentru ce te rogi? Închină-te lui Isus pentru ce ai citit aici despre El!

În încheiere

Nădărduesc din toată inima că, citind, ați simțit cum vă vorbește Dumnezeu. Cum încurajează, învață, dar și avertizează față de tot ce nu vine de la El și de aceea ne face rău.

Mulțumiți-I pentru tot binele pe care l-a spus despre dumneavoastră și pe care vi l-a spus chiar direct.

Dacă aveți întrebări, scrieți-ne: hj-ronsdorf@t-online.de

Alte texte din Noul Testament găsiți pe www.hans-joerg-ronsdorf.de.

lăta încă niște sfaturi importante:

Citiți Biblia. Dacă se poate, cu regularitate.

Citiți Biblia împreună cu alți oameni – și discutați despre ea.

Rugați-vă ca Dumnezeu să vă facă viu Cuvântul Său – ca și cum v-ar vorbi direct.

Citiți textul cu voce tare, de două ori la rând.

Puneți textului următoarele întrebări:

Ce titlu i-ați da acestui text? Ce spune textul despre Dumnezeu și despre Isus? Ce spune textul despre oameni? Ce învățăm din text? Ce trebuie să facem? Cum ne încurajează Cuvântul?

Când vă întâlniți din nou, vorbiți despre experiențele și despre ce ați trăit.

Căutați legătura și părtășia cu creștini care Îl iubesc și Îl cinstesc pe Isus Hristos și care prețuiesc Biblia, o citesc și o iau în serios.